

Tempora Nostra

23e Jaargang, nummer 1. April 2011.

Voorwoord	1
Beekvliet bij de tijd	2
Een lange, moeilijke weg naar promotie	4
Huidig Beekvliet in de pers	8
Geen tranen om Beekvliet	11
Leven na Beekvliet	13
Een grafische drie-eenheid	18
O tempora, o mores	23
We verlangden	28
De grote 'homecoming' in 2012	29
Veertig jaar (leren) lezen met Joop	32
BeekvlietBulletin in splinternieuw jasje	38
Oud-Beekvlieters in het nieuws	40
Verklaringen van liefde	45
Geen woorden maar daden	47
Jaarvergadering	49
Personalia	50
Colofon	52

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Voorwoord voorjaar 2011

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Kees Quinten,
tekening Jan Lurinks

De laatste tijd maakten we ons als redactie weleens zorgen. Het betreft dan niet de hoeveelheid kopij, want daar hebben we absoluut niet over te klagen. Drie maal per jaar een uitgave van ruim veertig pagina's, dat is iets om blij van te blijven. Nee, het ging om wat anders, namelijk de juiste balans van de stukken, gericht op het interessegebied van enerzijds recentere en anderzijds oudere reünisten. Maar laat nu juist het vorige en ook dit nummer opvallend meer bijdragen bevatten van de jongere generaties oud-leerlingen. Als we dus zo doorgaan, zijn we op weg naar een nog betere publieksgerichtheid. Over doorgaan gesproken. Degene die al 22 jaar, vanaf de oprichting van dit blad TN – en dus van de reünistenvereniging NMI – een constante en belangrijke rol heeft gespeeld, is ons redactielid Kees Quinten. Hij is oud-leerling van de school en gaat aan het einde van dit schooljaar ook behoren tot het gezelschap van oud-docenten. Met hart en ziel heeft Kees altijd aan “zijn” Beekvliet les gegeven

en met grote betrokkenheid de zaken van NMI en TN behartigd. Gelukkig heeft hij toegezegd om nog in de redactie te blijven. Kees is al die jaren de belangrijkste verbindende factor geweest tussen de school en de reünisten. Hij leverde ons met zijn karakteristieke rustige uitstraling stevast de actualiteit over Beekvliet, de inside-information over leerlingen, zijn collega's, hun jubilea en afscheid, en alle verdere ontwikkelingen vanuit de school, steeds vers van de pers. Daarvoor zullen we nu ook gaandeweg andere bronnen en zegsliden gaan raadplegen. We gunnen Kees na bijna een halve eeuw Beekvliet van harte zijn welverdiende afscheid, maar we behouden hem graag nog een aantal jaren voor ons blad. Want voor heel veel oud-leerlingen is en blijft hij een herkenbaar en vertrouwd gezicht van de school. In 1989 startten dus de reünistenvereniging en het periodiek TN, dat toen twee maal per jaar verscheen met een omvang van zo'n 25 pagina's. Ik las in het toenmalige voorwoord van Pieter-Paul Nabben: “We kunnen uit het aantal reacties opmaken dat NMI uitstekende levenskansen heeft”. Dat is intussen duidelijk gebleken na diverse fantastische lustrumreünies en met ons blad dat sinds 1998 is uitgegroeid tot drie lijvige nummers per jaar. Het is leuk om in diezelfde eerste uitgave van 22 jaar geleden te lezen dat Kees Quinten destijds met oud-leerlingen de adressen opspoorde van de oud-studenten vanaf 1933. Juist van dat studiejaar wordt toevallig in deze voorjaarsuitgave een inkijkje gegeven via de serie over de “mosboekjes”. Ook dat is de geschiedenis van Beekvliet. Maar met de vele andere bijdragen uit deze eeuw zijn we weer helemaal bij de tijd. We hopen dat veel geslaagde leerlingen die tegelijk met Kees Quinten dit jaar schoolverlaters zijn, de band met Beekvliet bewaren. Bijvoorbeeld door lid te worden van NMI, met TN op de koop toe, gevuld met die mooie herinneringen aan “je oude school”. Catullus wist immers al dat het moeilijk was om een lang gekoesterde liefde op te geven: *Difficile est deponere longum amorem...*

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter TN

Beekvliet bij de tijd

De nieuwbouw is klaar. In de eerste week van maart is het gebouw in gebruik genomen. In de nieuwe vleugel komen twee vaklokalen met practicummogelijkheden, een theorie-lokaal, een practicumzaal voor scheikunde en een bètalab, waar experimenten en onderzoeken gedaan kunnen worden. De oude binas-lokalen worden ontmanteld en krijgen een nieuwe bestemming.

Op 23 november is wiskundedocent Kees Gondrie als tweede geëindigd bij het landelijke Bartjens Rekendictee 2010 in Zwolle. Twee jaar geleden wist hij deze wedstrijd te winnen.

Ivy-Roos van Osch, Jara van Veghel en Olaf van den Berg (klas 6) hebben de eerste prijs gewonnen in de nationale finale van de EUSO, de European Union Science Olympiad, een practicumwedstrijd voor de vakken natuurkunde, scheikunde en biologie. Zij zullen de Nederlandse eer gaan verdedigen op de internationale EUSO-wedstrijd, die van 10 tot 16 april zal plaatsvinden in Tsjechië.

Het team van Milou Dekkers, Mathijs Kolkhuis Tanke en Laurens van Zandvoort eindigde in de nationale finale als derde. Een reusachtige prestatie voor een team dat bestaat uit vierdeklassers.

De nieuwbouw voor Beekvliet, nog voor de oplevering.

Op 3 en 4 februari werden de Muziekavonden gehouden. Een hartverwarmend en oorverdovend spektakel, met optredens, variërend van serieus klassiek tot zelf geschreven hardrocknummers. Een van de hoogtepunten was de dans van leerlingen en docenten in het kader van de Edukansactie.

Op 7 februari behaalde Olaf van den Berg (klas 6) de nationale indoortitel 400 meter voor B-junioren in een Nederlands recordtijd van 49,48 seconden.

Klas 4 ging op 17 februari op excursie naar Amsterdam. In Museum de Hermitage is de tentoonstelling “de onsterfelijke Alexander de Grote” te zien. Deze is gewijd aan zijn reis naar het Oosten en de invloed van het Hellenisme. Aan de Universiteit van Amsterdam volgden de leerlingen een college. Naar Keuze: “Seksuele prikkels”, “Schizofrenie en psychose”, “Alles is informatie” en “Wiskunde en informatica”.

Lieke van Bekhoven, Ramon van Hamond en Clareijne de Vries zijn door de jury van Eurekafoon genomineerd. Zij hebben zelf muziekinstrumenten ontworpen en gaan deze aan de TU in Delft samen met studenten Bouwkunde uitwerken en uiteindelijk bouwen. Een Nederlandse componist krijgt een compositie-opdracht voor een stuk voor de gebouwde instrumenten en orkest.. Het Nieuw Ensemble voert deze compositie uit op een feestelijk slotconcert op 18 september in Paradiso in Amsterdam.

Kees Quinten

Een lange, moeilijke weg naar promotie

Lex Roes is na zijn opleiding aan Beekvliet (1994) via een wel heel bijzondere weg gekomen tot zijn promotie tot doctor in de milieuwetenschappen. Een levensverhaal van een doorzetter.

Lex Roes als leerling

De redactie van Tempora Nostra heeft mij, als oud-leerling van Beekvliet, gevraagd een stukje te schrijven over hoe het mij zo vergaan is in de tijd na Beekvliet. Om met het positieve nieuws te beginnen: Ik ben in januari 2011 gepromoveerd tot doctor in de milieuwetenschappen. De weg er naartoe was er echter een van drugsverslaving, psychosen, opnamen in psychiatrische instellingen en het volgen van in totaal vier verschillende studies.

Ik ben altijd een goede leerling geweest, maar kreeg een vriendenkring buiten Beekvliet waarmee ik rond mijn 17de in de alternatieve scene terecht kwam en de muziek van o.a. Nirvana, Metallica en Rage Against The Machine ontdekte en daar kwam op een gegeven moment een joint bij. Ik bracht in die jaren veel tijd door met deze vrienden en dat blowen werd een soort hobby. Het was sowieso een

leeftijd waarop je allerlei zaken ontdekt zoals ook uitgaan en bier drinken. Hoewel mijn cijfers iets afnamen haalde ik in 1994 mijn eindexamen. Ik ging meeloten voor de studie geneeskunde maar werd uitgeloot en kwam terecht op de faculteit biologie in Amsterdam waar ik medische biologie ging studeren. Op deze faculteit werden aan de lopende band feestjes gegeven tot in de vroege uren en onder (medisch) biologen gingen de joints ook veelvuldig rond. Sterker nog, gedurende de introductie was een van de workshops een cursus joints draaien. Ik was in die tijd eigenlijk bijna dagelijks dronken en/of stoned.

Niettemin haalde ik na een jaar mijn propedeuse medische biologie en werd ingeloot voor de studie geneeskunde. Omdat ik een propedeuse medische biologie had kreeg ik vrijstelling voor twee vakken en had ik opeens vier maanden vakantie. Een goede vriend van me was voor een jaar vrijwillig aan het werk op een kibbutz in Israel en vroeg of ik niet zin had om daar ook te komen werken. Ik ben toen twee maanden op die kibbutz geweest en heb meegeholpen met het plukken van avocado's in een avocadoplantage. Toen we daar op een vrije dag door een Arabisch dorpje liepen vroegen twee mannen van achter hun waterpijp waar we vandaan kwamen. "Holland!" Aha, dan wilden we vast wel marihuana kopen? En vanaf dat moment was ook in Israel de wiet weer volop aanwezig want verschillende collega-vrijwilligers hadden dezelfde hobby als ik. Hoewel deze hobby uit de hand begon te lopen (ik was al meer dan een jaar elke dag stoned) was het tot op dat moment nog niet per se problematisch. Dat veranderde echter in de laatste week van mijn verblijf daar. We hadden een excursie door de woestijn gemaakt en rookten 's avonds wat jointjes onder de sterrenhemel. Plotseling zag ik ineens allemaal figuren in het heelal en hoorde ik stemmen. Ik zag beelden over de

evolutie en kreeg ingevingen over de toekomst van de aarde. Ik begon eigenlijk heel heftig te hallucineren. De volgende dag was deze ervaring nog niet verdwenen en de beelden bleven komen.

Mijn tijd in Israel zat erop en ik ging weer terug naar Amsterdam. Daar vertelde ik tegen Carlien, toen mijn vriendinnetje, wat ik allemaal voor gedachten had. Zij wees mij toen op een boek, de 'Celestijnse belofte', waarin ook allemaal psychedelische denkbeelden zouden staan. Ik ging dat boek lezen en op bladzijde 1 begint het verhaal met een jongen die terugkomt van een reis en zijn verworven inzichten vertelt tegen zijn vriendin 'Charlene'. Ik werd gek! Ik dacht ineens dat dat boek voor mij geschreven was, dat het over mij ging. Ik begon te denken dat alle media, liedjes, reclames aan mij gericht waren. Dit waren de eerste verschijnselen van een zich ontwikkelende psychose en die worden ook wel 'betrekkingswanen' genoemd. Ik blowde ondertussen flink door, omdat ik dacht dat in elke joint een boodschap van God verstopt zat. Wat aanvankelijk als een goddelijke ervaring begon, ik dacht dat ik een soort verlichting had bereikt, sloeg om in angst. Ik kon niet meer terug naar de normale realiteit. De angsten werden absurder; Ik begon te denken dat de maffia het op me had gemunt, dat ik elk moment neergeschoten kon worden. Ook begon ik mijn vrienden en familie te wantrouwen. De psychose werd heftiger. Ik stopte met mijn studie en kwam weer bij mijn ouders terecht. Ondertussen wist iedereen dat ik een psychose had, behalve ikzelf. Ik wilde van geen hulp weten.

Op een avond werd ik echt gek en begon met borden te gooien en ruiten in te trappen. Toen was er een gevaarscriterium en werd ik onder dwang opgenomen in een instelling (in principe is ieder burger door de wet beschermd tegen vrijheidsberoving tenzij er een gevaarscriterium is). Ik kreeg medicijnen toegediend en het was alsof ik ontwaakte! Ik zag ineens in wat er met me aan de hand was geweest, dat ik in een waanwereld had geleefd en dat ik flink in de problemen zat! En ik zag in dat als ik nog wat van m'n leven wilde maken ik nooit meer zou moeten blowen! Ik zag het niet meer zitten om verder te gaan met geneeskunde. Ik was er eigenlijk voor de psychose al achter gekomen dat het niet de goede studie voor me was. Ik sprak in die tijd iemand die nogal bevlogen vertelde over grote problemen die de aarde te wachten staan op milieugebied. Via internet kwam ik erachter dat de opleiding milieuwetenschappen in Utrecht een bovenbouwopleiding was waar je met twee jaar relevante vooropleiding in kon stromen. Biologie was een relevante vooropleiding en ik had al een propedeuse medische biologie met veel overlappende vakken. Ik ben mij toen in gaan schrijven voor de studie biologie. Maar ja, weer aan de faculteit biologie met alle leuke feestjes.

Ik haalde het eerste blok en had 7 studiepunten. Tijdens een avondje stappen met wat nieuwe vrienden ging er weer een joint rond. In een onbewaakt ogenblik nam ik een trekje en God was terug! Ik dacht dat ik voor de hemelpoort stond. Ik vond het fascinerend en nam nog een trekje. Ik begon weer heftig te hallucineren en was weer helemaal terug waar ik was geweest. Het probleem was dat de hallucinaties dermate fascinerend waren dat ik ze niet wilde verlaten. Ik was de realiteit weer helemaal kwijt, was de studie ver-

geten en weer verslaafd aan het blowen. Dit heeft weer ongeveer een jaar geduurd tot ik opnieuw onder dwang werd opgenomen. Zelfde verhaal, ik kreeg medicijnen, werd wakker, kreeg inzicht in de situatie, zwoer het blowen af en ging terug naar de studie biologie om verder te gaan waar ik gebleven was. Dit ging lang goed. Ik haalde mijn propedeuse biologie en het volledige tweede jaar van de studie. Ik reisde op en neer vanuit Den Bosch, waar ik een kamer had in de Vughterstraat en vrijwilligerswerk deed bij de Willem 2 concertzaal. Bij de Willem 2 zag ik veel goede bands optreden en had ik veel nieuwe vrienden leren kennen. Maar dit was ook weer een erg alternatieve scene en ook hier kwam ik veelvuldig in contact met blowende medevrijwilligers. Op een gegeven moment zat ik midden in de nacht bij een vriend op zijn kamer die een jointje aan het roken was. Ik was weer in de verleiding en nam een trekje. Toen verschenen er geesten van overleden mensen. Die vriend vond dat ik wazig deed en vroeg me of alles wel goed was. Ik zei dat hij stil moest zijn want anders kon ik die geesten niet verstaan. Ik was daarmee weer terug in de waanwereld waarin ik al twee keer eerder was geweest en steeds gefaciliteerd door het blowen. En weer wilde ik niet meer terug naar de realiteit, had ik behoefte om door te blowen en weer was ik ongeveer een jaar psychotisch. Ik zwierf door de omgeving, sliep 's nachts in weilanden of in het bos, had een baard en m'n kamer was al een jaar niet meer schoon gemaakt. Op een goede dag kreeg ik bericht dat ik mijn kamer uitgezet zou worden wegens wangedrag. Op dat zelfde moment hadden mijn ouders de tussenkomst van een rechter geregeld die constateerde dat ik niet voor mezelf kon zorgen in die toestand en werd ik weer gedwongen opgenomen. Dit was in september 2000. Lang nam ik mijn medicijnen niet en ik kwam zelfs op een afdeling terecht voor onbehandelbare patiënten. Toen nam ik op een goede dag mijn medicijnen wel en kreeg ik zoals de twee voorgaande keren het inzicht in de realiteit weer terug. Maar ik was er slecht aan toe. Voelde me depressief, leeg en door de situatie vroeg ik me ten eerste af of ik nog meer in het vooruitzicht had dan bijvoorbeeld een sociale werkplaats. Ook sociaal zat ik aan de grond. Ik had weinig conversatie en vrienden hadden in dat jaar afstand genomen. Aan de andere kant herstelde ik wel langzaam en vond via mijn vader een baantje bij het kantoor van de thuiszorg in Tilburg als administratief medewerker. Ik ben toen gestopt met roken en dat is denk ik een van mijn meest verstandige keuzes geweest. De stap van een shaggie naar een joint is klein maar van helemaal niets roken naar een joint is groot. En dat heeft ervoor gezorgd dat ik vanaf dat moment niets rookbaars meer tot mij genomen heb.

Ik heb mij in 2001 ingeschreven bij de studie milieuwetenschappen in Utrecht en ben als een dolle gaan studeren. Ik voelde het zwaard van Damocles boven mijn hoofd; Het was óf die studie halen óf geen diploma's en een jarenlang psychiatrisch verleden. De inzet werd beloond! In 2004 werd ik doctorandus. Inmiddels had ik ook Jowien leren kennen waar ik nog steeds mee samen ben. Op 29 april 2011 gaan we trouwen. Mijn afstudeeronderzoek heb ik gedaan aan de universiteit op de afdeling natuurwetenschap en samenleving (faculteit scheikunde). Het was een onderzoeksopdracht naar de milieu-impacts van de biologische productie van barnsteenzuur en azijnzuur. Dit was

wederzijds goed bevallen en na 7 maanden afstudeeronderzoek kreeg ik een baan aangeboden als junior onderzoeker op dezelfde afdeling. En met deze aanstelling had ik de mogelijkheid om een promotieonderzoek te doen naast het geven van onderwijs en nog wat overige opdrachten.

Inmiddels was ik al een aantal jaren medicijntrouw, gestopt met roken, inmiddels ook gestopt met het drinken van alcohol en regelmatig aan het hardlopen en ik presteerde eigenlijk bovengemiddeld aan de universiteit. Ik schreef rapporten, publiceerde wetenschappelijke artikelen, gaf presentaties op conferenties in het buitenland en begeleidde studenten en studentengroepen. En zo kwam het dat ik 12 januari van dit jaar mijn proefschrift verdedigde en nu dr. voor mijn naam mag zetten! Mijn proefschrift bestond uit een aantal milieuanalyses van nieuwe technologieën die naar verwachting op grote schaal toegepast gaan worden maar waarvan mogelijke risico's of milieuvoordelen nog niet in kaart gebracht zijn. Deze technologieën zijn 'nanotechnologie' en dan meer in het bijzonder nanokomposieten (dat zijn plastics waar minuscule deeltjes doorheen gemengd zijn om ze te verstevigen) en polymeren zonnecellen en 'industriële, of witte, biotechnologie'. De titel van mijn proefschrift was 'Ex ante life cycle engineering; application to nanotechnology and white biotechnology'.

De laatste helft van 2010 heb ik bij TNO gewerkt in Eindhoven. Daar heb ik vooral gekeken naar een machine die gemaakt wordt door een bedrijfje dat voortgekomen is uit Philips (bedrijfje heet Assembléon) en waarvoor advies uitgebracht moest worden hoe deze machine aan Europese milieuwetgeving kan voldoen. Daarnaast heb ik gekeken welke bedrijven in Nederland actief zijn op het gebied van LED verlichting en wel in de gehele keten beginnend bij de productie van het LED-je, leveranciers van machines en materialen om LED-jes te maken tot aan kunstenaars die mooie LED armaturen ontwerpen.

Per 1 februari van dit jaar ben ik weer aangesteld aan de universiteit Utrecht als post-doc onderzoeker. Ik ga mij bezig houden met het ontwikkelen van een methode om duurzaamheid van producten en technologieën te kwantificeren. Duurzaamheid heeft een milieukant, een economische kant en een sociale kant (in het bedrijfsleven ook wel 'people', 'planet', 'profit' genoemd) en het uiteindelijke doel is een methode te ontwik-

kelen waarmee deze aspecten gemeten kunnen worden voor elk denkbaar product. Dit onderzoek wordt uitgevoerd in Europees verband. Inmiddels ben ik nu zo'n tien jaar weer helemaal gezond en heb ik gered wat er te redden viel. Misschien zelfs wel meer dan dat. Ik woon met Jowien aan de rand van het centrum van Den Bosch. Op 1 minuut lopen is een coffeeshop en een gedeelte van mijn vrienden rookt nog steeds regelmatig wiet. Ik vind het nog steeds lekker ruiken, maar toegeven aan de verleiding zou voor mij een ineenstorting betekenen van alles wat ik in de afgelopen tien jaar heb opgebouwd. Niet doen dus!

Lex Roes

Huidig Beekvliet in de pers

De afgelopen periode is Gymnasium Beekvliet enkele keren in het nieuws geweest. Omdat we reünisten ook graag op de hoogte houden van ontwikkelingen van het huidige Beekvliet, citeren we enkele passages uit het Brabants Dagblad.

Maatschappelijke stage

Het moet vrijwilligerswerk zijn dat bijdraagt aan een maatschappelijk doel en leerlingen moeten het minstens dertig uur doen. Meer landelijke criteria zijn er niet voor de maatschappelijke stage, die vanaf volgend schooljaar verplicht is voor alle leerlingen in het voortgezet onderwijs. En dus gelden er voor leerlingen van verschillende scholen heel andere regels.

(...) Leerlingen moeten ‘buiten hun eigen wereld treden’, vinden ze op het Gymnasium Beekvliet. “Dat gebeurt te weinig als ze bijvoorbeeld hockeytraining geven binnen de eigen club,” geeft coördinator Annemarie van der Aa aan.

Bron: Brabants Dagblad 20-11-2011, door Rianneke Huibers

Leerlingen Beekvliet geven hun mening op Open Dag Beekvliet

“Op grote scholen ben je vaak een nummertje”, zegt Anneloes (17, 6 gym). De kleine school zorgt er wel voor dat de lerarenkamer fungeert als een ‘roddelplek’. Iedereen kent iedereen. Anneloes vindt het jammer dat er bijna nooit lesuitval is. Dat komt volgens haar doordat er door mededocenten goed op elkaar gelet wordt. “Afmelden wordt onder de docenten niet gewaardeerd.” Nicole (17) vindt vooral de jaarlijkse reizen erg leuk. Alleen het gala mag wel wat beter. “Eigenlijk is het gala een gewoon schoolfeest, alleen met andere kleren.” Pieter Paul (16, 5 gym) vindt 50 minuten per lesuur precies goed. De laptops zijn nodig aan vervanging toe, vindt David (17).

Bron: Brabants Dagblad 14-01-2011

Stijgende populariteit tweetalig onderwijs en verdwijnende gymnasiumafdeling van concurrerende school.

De gymnasiumafdeling van het Elde College in Schijndel stopt door concurrentie van categoriale gymnasia Beekvliet en Bernrode en door de stijgende populariteit van tweetalig onderwijs.

(...) Op Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel merken ze geen opvallende stijging

van het aantal Schijndelse leerlingen. Volgens conrector Sietse Hoogenboom blijven de aantallen redelijk constant. Volgens Hoogenboom zijn er wel meer verschillen tussen tweetalig vwo en gymnasium. “Een zelfstandig gymnasium is meer dan alleen klassieke talen. Vooral de manier van lesgeven; leerlingen aanspreken, uitdagen en hun talent op een goede manier inzetten hoort daarbij.” De conrector vindt het besluit van het Elde College een moedige keuze. “Elke school met een gymnasiumafdeling is daar trots op. Ik heb er dan ook respect voor dat ze deze beslissing durven te nemen.”

In Heeswijk-Dinther op Gymnasium Bernrode geven de cijfers van de afgelopen vijf jaar een constante lijn aan van Schijndelse aanmeldingen. Conrector Hans Manders ziet wel een algemene stijging van het aantal leerlingen. “Dat komt volgens ons voor een deel door het nieuwe gebouw bij de school. “

Bron: Brabants Dagblad 27-01-2011 door Jelle Krekels

Grote belangstelling Open Dag Gymnasium Beekvliet

(...) De stroom bezoekers bij de open dag van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel kwam gisteren iets later op gang én telde met 350 potentiële brugklassers minder leerlingen dan in de afgelopen jaren. Als verklaring geeft Kees Gondrie, docent en lid van de werkgroep open dag, de recent gehouden Beekvliet Experience. “Veel leerlingen zijn al uitgebreid geïnformeerd en daarom vandaag lang niet allemaal opnieuw gekomen.” Wel opvallend veel ‘groep zeven’ leerlingen overigens.

Teun Kapteijns, schoolverlater van de Gestelse school De Touw ladder, was er ook. Al vóór hij thuis aan de eettafel de ervaringen ging nabespreken, had Teun de keuze al gemaakt. “Beekvliet wordt mijn school”, klonk het zelfverzekerd na een proefles Latijn, Grieks en wiskunde. Waartoe deze keuze op de lange termijn moet leiden, bleef nog onbeantwoord. “Dat ga ik hier juist ontdekken”, zei Teun. Een eerste ontdekking deed hij al. “De talen gingen bij mij beter dan wiskunde.” Tijd om na te denken neemt Teun van Ekeren uit Vught. Hij zit ‘pas’ in groep zeven. “Ik heb nog geen flauw idee wat ik straks ga kiezen”, meldde hij, “maar ik ga Beekvliet wel vergelijken met ‘Maurick’ in Vught.”

Voor de Schijndelse Anouk van Heesch gold hetzelfde. Zij stond op het punt de les ‘drama’ te volgen. “Hier is het erg overzichtelijk, de leraren zijn aardig: een leuke school.” De dagelijkse fietstocht is voor haar in ieder geval geen bezwaar. Haar wacht nog een bezoek aan Gymnasium Bernrode in Heeswijk-Dinther. “Maar ik kan er nog over nadenken”, aldus Anouk. Boven alles uit is dan ineens de bel te horen. Op naar de volgende oriëntatie.

Bron: Brabants Dagblad 30-01-2011 door Nick Kivits en Willem Geurts

Bollebozen op Beekvliet?

“We zijn echt geen nerds of zo. Ook niet een beetje.” Ivy-Roos van Osch uit Berlicum kijkt er eerlijk en oprecht bij. Ze staat haar woorden met een voorbeeld. “Bij de Olympiade stonden ze soms met z’n allen ademloos om een jongen heen die bezig was met een ingewikkelde berekening. Nou ons niet gezien. Daar gaan wij niet bij staan”, trekt ze een gezicht.

Van Osch maakte deel uit van het groepje van drie zesdeklassers van Gymnasium Beekvliet dat afgelopen weekend meedeed aan de landelijke finale van de European Union Science Olympiade in Groningen.

(...) “Het was al knap dat ze de finale haalden, maar dan ook nog derde worden. Heel mooi”, vindt conrector Sietse Hoogeboom. Zelf vonden de leerlingen deze Olympiade gewoon leuk. “Je gaat toch voor de winst. Natuurlijk, die wil je pakken. Maar ze beoordelen niet alleen op resultaat, ook op het samenwerken. En het was ook gezellig in het hotel”, lacht Van Veghel.

(...) Terwijl Van Osch en Van Veghel bijna in koor laten weten dat biologie best lastig was, vond Kolkhuis Tanke dit juist niet zo moeilijk. Hij wil met zijn team volgend jaar weer meedoen aan de Olympiade. De zesdeklassers reizen in april naar Tsjechië voor de Europese finale. “Je weet niet wat je daar tegenkomt. Wij zijn misschien wel slim maar als anderen met drie échte bollebozen komen.... Aan de andere kant voelen wij elkaar heel goed aan. We konden zelfs elkaars zinnen afmaken. Griezelig bijna.”

Bron: Brabants Dagblad 01-02-2011 door Marcel Linssen

Geen tranen om Beekvliet

Bijna 40 jaar geleden vertrokken de zusters die 70 jaar voor de seminaristen en heren hadden gezorgd, definitief van het seminarie. Tegelijk met de laatste inwonende priesterdocenten verlieten zij het oude gebouw, dat vanaf augustus 1972 niet meer bewoond zou zijn. Het bisdomblad wijdde er in juli 1972 een stuk aan, waarin niet de nostalgie maar de nuchterheid overheerst.

Op dinsdag 4 juli was het de allerlaatste dag in het bestaan van het klein-seminarie Beekvliet. De bisschop was gekomen om afscheid te nemen van de zusters die er 70 jaar lang de huishoudelijke dienst gedaan hebben. Een plechtige H. Mis in de kapel van de zusters - niet in de fraaie seminariekapel, daar werd de laatste tijd nooit meer liturgie gevierd - een preek van de bisschop met hartelijke dankwoorden en een beetje weemoed om dit einde. Er waren ruim twintig zusters (van de congregatie van de Kleine Zusters van de H. Jozef) bijeen, ofschoon er de laatste jaren maar een tiental meer op Beekvliet waren, maar de hele groep van daarvoor was er nu weer. Nog een gezamenlijk diner met de bisschop. Toen reed de bus voor, en de zusters vertrokken. Nou ja, niet helemaal definitief: ze gingen er een fijne dag van maken

Toen lag het enorme gebouwencomplex van Beekvliet er leeg en verlaten bij. De grote en de kleine cour waren leeg, er waaide wat los papier over het plaveisel. De grote eetzaal was leeg, er stonden geen rijen tafels en stoelen meer. De grote kapel was leeg en doods, geen kandelaars en kaarsen meer op de altaren, de godslamp uitgedoofd, op het hoogaltaar een vergeten stuk bindtouw. De grote slaapzaal was leeg en hol, alle jongensdromen waren eruit gevlogen.

Het laatste jaar waren er nog 86 jongens intern op het seminarie, ze volgden het gymnasium dat in een deel van de gebouwen (de "HBS" en de "Duitse Bouw") gevestigd is en ook in de toekomst blijft functioneren. In de eindexamenklas zaten er 25, die op één na slaagden. Van de overige klassen waren er nog 11 internen, die nu elders onderdak krijgen. De internen waren er niet meer als "priesterstudenten", maar om allerlei praktische redenen. In de weekenden gingen ze allemaal naar huis, daarom deed de kapel praktisch nooit dienst meer.

Er is, al sinds een paar jaar, een juridische scheiding gemaakt tussen de seminariegebouwen en de genoemde gebouwen die aan het gymnasium zijn toegewezen. Het ontruimen van de seminariegebouwen is geleidelijk gebeurd. In 1969 viel het besluit, dat het seminarie als priesteropleiding gesloten zou worden. Het heeft sindsdien heel wat zorgen gekost, om het personeel ander werk te bezorgen en om de inventaris goed uit te besteden. De prachtige diorama's, die drs. W.Knippenberg in de loop der jaren had bijeengebracht, met de unieke verzamelingen van vogels en insecten, zijn overgedaan aan de gemeente Eindhoven. De kunstcollectie van 't vroegere Bisschoppelijke Museum is met een deel van de bibliotheek naar het Birgitiessenklooster van Uden overgebracht. Veel van de inventaris van meubilair en ledi-

kanten enz. is verkocht. Een probleem is nog de rij portretten van bisschoppen en regenten die de gang van de voorbouw sierde.

Vicariss Ooms was de laatste regent van het seminarie. Toen hij in 1969 tot vicaris werd benoemd, is prefect A. van Eijndhoven tot waarnemend regent benoemd. Hij woonde met zijn handvol internen knus bijeen in de "nieuwbouw". "Het was toch een fijne tijd", vertelde hij. "De internen vonden het leuk om hier te wonen. Maar nu er nog maar 11 over zijn, heeft het geen zin meer". Het gaat hem toch aan het hart. Zijn liefde voor het seminarie heeft hij gebundeld in een album met mooie foto's van de gebouwen en van gebeurtenissen uit de laatste jaren. Maar ondertussen is hij met zijn gedachten al in het Kempische Duizel, waar hij tot pastoor benoemd is.

Na augustus zal het seminarie niet meer bewoond zijn. De priesterleraren Knippenberg, Smits en Verdonk, die er nog woonden en les gaven aan het gymnasium gaan zich elders vestigen. Toch blijven de gebouwen niet onbeheerd, er blijft personeel voor de tuinen en sportvelden en voor de verzorging van de technische installaties. En het diocesane bouw bureau blijft toezicht uitoefenen.

De Kleine Zusters van de H. Jozef hadden de dienst in seminaries als een van hun aparte zorgen. Ze hadden in vroegere jaren meerdere seminaries als werkterrein. Nu ze Beekvliet verlaten, hebben ze alleen nog Rolduc. Zeventig jaar lang hebben ze in Beekvliet in alle stilte hun werk gedaan: het verzorgen van de kapel, het bijhouden van de slaapzalen en de kamers van de leraren, de keukens en de ziekenzaal. Bij het afscheid waren vier zusters aanwezig die veertig jaar lang op het seminarie gewerkt hebben. Ze staan op de foto: de zusters Victricia, Hugolina, Eudoxia en Agathe. De meeste priesters van het bisdom en vele andere oud-studenten zouden ze eigenlijk moeten kennen, maar niemand zal ze herkennen: de zusters waren de onzichtbare aanwezigen, ze waren daar waar de jongens niet waren, zelfs in de kapel waren ze aan het oog onttrokken. Vinden ze het erg dat ze nu afscheid moeten nemen? "Als we tien jaar geleden opeens weg gemoeten hadden, zouden we het erg gevonden hebben", zeggen ze. "Maar nu zijn alle mooie plekjes toch verdwenen", zegt Zr. Agathe. Wat die mooie plekjes zijn, wordt niet verduidelijkt. Alleen: "Er waren toch allang geen mooie plechtigheden meer in de kapel. Een paar weken geleden hebben we de kapel nog in orde gebracht. Er zou een dienst gehouden worden voor de afsluiting van het schooljaar. Maar op het laatste moment werd het weer afgelast".

Geen tranen om Beekvliet dus.

Leven na Beekvliet

Sander Lestrade deed in 2000 eindexamen op Beekvliet en woont nu in Nijmegen, met vriendin en 2 kinderen. Paulus Bijl kijkt 12 jaar na Beekvliet terug op hoe hij was en nu is. Twee oud-leerlingen over het leven na Beekvliet.

De juiste studie

Ondanks een exact vakkenpakket ben ik Toegepaste Communicatiewetenschap gaan studeren in Enschede. Ik twijfelde tussen deze studie en Cognitieve Kunstmatige Intelligentie in Utrecht maar vond op mijn achttiende studiegenootjes belangrijker dan inhoud. Na een leuk feestjaar toch maar opnieuw begonnen in Nijmegen met Grieks en Latijnse Taal en Cultuur. Hoewel ik de klassieken hartstikke interessant vond, bleek ik te lui voor het leren van een taal. Gelukkig kon ik na deze tweede propedeuse doorstromen in de studie Algemene Literatuurwetenschap. Om mijn schuldgevoel te sussen heb ik hier de bachelor van afgemaakt, maar ben daarnaast eigenlijk voornamelijk Taalwetenschap gaan studeren. Deze laatste studie bleek eindelijk de juiste. Met terugwerkende kracht is er denk ik wel enige lijn in mijn studieloopbaan te ontdekken. Ik hoef niet te weten hoe alles echt in elkaar zit, ik wil weten hoe wij denken dat de wereld werkt. Taal zie ik daarbij als een afgeleide van dit denken. Het geeft geen directe toegang tot ons betekenisstelsel, maar kan er wel inzicht in geven. Daarvoor moet je taal wel op de juiste manier bestuderen en het duurde even voordat ik erachter kwam wat die juiste manier is.

Taal is ook op een niet-alfawetenschappelijke manier enorm interessant, namelijk puur op zichzelf, als complex systeem van regels, als organisme, of beter nog: als een ecosysteem waarin alles continu verandert in onderlinge afhankelijkheid. Verschillende talen zijn eigenlijk verschillende ecosystemen, waarbij op een bepaald niveau vergelijkbare regels werkzaam zijn. Hierbij gaat het natuurlijk niet om het vaak arbitraire koppelen van een woord aan een betekenis, maar, veel belangrijker, om de regels die de combinatie van die woorden tot een begrijpelijke zin maken. Regels die bepalen dat 'Piet' degene is die ziet, in 'Piet zag Jan gisteren'. Dit

Sander Lestrade

lijkt op het eerste gezicht simpel, maar dezelfde regels moeten natuurlijk ook verklaren waarom we ‘Gisteren zag Piet Jan en (‘Ik hoorde) dat Piet Jan gisteren zag’ kunnen zeggen. Het gaat om regels die bepalen dat als we het lijdend voorwerp ‘Jan’ in de laatste zin vervangen door een spook we weer een andere woordvolgorde moeten gebruiken en ‘Ik hoorde dat Jan gisteren een spook zag’ zeggen, waarin ‘gisteren’ oppervlakkig gezien een plaats naar voren is geschoven. Regels die, tenslotte, bepalen dat we geen ‘er’ gebruiken in ‘In het keukenkastje staat een zoutpotje’ maar wel in ‘Gisteren was er een feestje’, terwijl de twee zinnen structureel gezien verder hetzelfde zijn, met eerst een bijvoorbeeldelijke bepaling, dan de persoonsvorm en dan het onderwerp. Stuk voor stuk leuke puzzeltjes, met als bijkomende eis dat de oplossingen samen een groot coherent systeem moeten maken, namelijk de grammatica van het Nederlands. Bovendien moet deze grammatica zich op zijn beurt een beetje zinnig verhouden tot de grammatica’s van andere talen aan de ene kant en de manier waarop onze hersenen lijken te werken aan de andere kant (wat waarschijnlijk op hetzelfde neerkomt). Al met al bepaald geen simpele opgave, en het is dan ook nog niemand gelukt een complete grammatica te maken, zelfs niet van uitgebreid bestudeerde talen als het Nederlands en het Engels. Maar gek genoeg leert vrijwel ieder kind zo’n extreem complex systeem nog voor het kan rekenen probleemloos te gebruiken. Eigenlijk is het vreemd dat niet veel meer mensen zich professioneel verbazen over taal.

Ik ben gepromoveerd op het gebruik van naamval om ruimtelijke betekenis uit te drukken. Naamval wordt in de meeste talen, zoals bijvoorbeeld het Latijn en Duits, gebruikt om de “argumentstructuur” van een werkwoord (grofweg: het onderwerp en lijdend voorwerp) te markeren. Veel talen gebruiken naamval daarnaast om ruimtelijke betekenis uit te drukken. Het blijkt (en het blijkt logisch te verklaren) dat naamval hierbij vooral een verandering van lokatie uitdrukt waarbij meer zelfstandige vormen zoals voorzetsels en zelfstandig naamwoorden die lokatie bepalen. In het Nederlands gebruiken we hier soms woordvolgorde. Bijvoorbeeld: In de zin ‘Piet loopt in de kamer’ drukt het voorzetsel ‘in’ een inclusiebetekenis uit en door dit voorzetsel als voorzetsel te gebruiken (d.w.z. vóór ‘de kamer’ te zetten) weten we dat er geen verandering van deze lokatie optreedt. Wanneer we het als achterzetsel gebruiken krijgen we wel een verandering van lokatie: In ‘Piet loopt de kamer in’ is Piet eerst niet in de kamer maar uiteindelijk wel.

Op het moment werk ik aan de universiteit van Bremen aan de ontwikkeling van een “ruimtelijke ontologie”, een systeem waarin de regels en de betekenisprimitieven zijn geformuleerd waarmee wij de ruimte om ons heen begrijpen en beschrijven. Als dat ingewikkeld klinkt, is dat precies het probleem. Zoals al gezegd gebruiken wij onze betekenis categorieën en intuïtieve logica zonder daarover na te denken. We hebben een gedeeld betekenisstelsel aangeleerd waar we ons, als niet-taalwetenschapper, nauwelijks bewust van zijn. Maar ons ruimtelijk denken is maar een van vele mogelijkheden.

Andere talen blijken de wereld compleet anders in te delen. Het onderscheid tussen bijvoorbeeld ons ‘onder’ en ‘in’ bestaat niet a priori, maar hebben we verzonnen en wordt in sommige talen helemaal niet gebruikt of erkend. Bovendien blijken zulke ogenschijnlijk simpele woorden eigenlijk samengesteld te zijn uit verschillende betekenissen-primitieven. Hierboven schreef ik dat het voorzetsel ‘in’ een inclusiebetekenis uitdrukt en ik neem aan dat u daar niet over bent gevallen. Maar een appel kan probleemloos ‘in’ een schaal gezegd worden te liggen wanneer hij bovenop een stapel andere appels ligt en dus helemaal niet door de schaal wordt omsloten. En tegelijkertijd zeggen we weer niet dat een appel in een schaal ligt als de appel op tafel ligt met de schaal eroverheen. Als ‘in’ echt en alleen maar inclusie uit zou drukken zouden we het in het eerste geval natuurlijk niet mogen en in het tweede juist wel moeten gebruiken.

In mijn project kijk ik hoe verschillende talen uitdrukking geven aan ruimtelijke betekenis en probeer de onderliggende ordeningsdimensies te bepalen, de eigenlijke ruimtelijke primitieven waarmee we alle ruimtelijke systemen kunnen beschrijven. Deze informatie wordt vervolgens in computers gestopt. Computers kunnen niet op een zelfde manier als wij betekenis geven aan woorden. Wij kunnen leren dat je niet door muren kunt lopen en niet moet oversteken als er een auto aankomt, maar dat moet allemaal verteld aan een computer omdat die dat niet zelf uit kan vinden. Wanneer we met computers werken zouden wij ons natuurlijk kunnen aanpassen aan de manier waarop een computer werkt/denkt, maar liever proberen we de computer te laten werken zoals wij dat willen. En wanneer we dat willen bereiken, moeten we eerst uitvinden hoe we het zelf eigenlijk doen.

Sander Lestrade

Nostalgie-tijdperk

Na vertrek uit de omgeving waarin je kind was, verander je. Je verhuist, doet een studie, je verblijft in het buitenland, verdiept je in een vak, je krijgt nieuwe vrienden, nieuwe liefdes. De afgelopen twaalf jaar heeft mijn leven zich geconcentreerd op Amsterdam, ik studeerde Nederlands en Literatuurwetenschap, was een half jaar in Los Angeles en New York ieder, ook nog een aantal keren in Indonesië, en verdiepte me voor mijn promotieonderzoek in de Nederlandse koloniale geschiedenis, fotografie, en de werking van culturele herinnering. Afgelopen januari promoveerde ik op een studie naar de rol in de Nederlandse culturele herinnering van een aantal gruwelijke foto's uit 1904 van door het Nederlandse koloniale leger uitgemoorde dorpen op Sumatra. Een onderwerp dat belangstelling kreeg in de media, want ik ben geïnterviewd door de Volkskrant, Trouw, de VPRO, de Wereldomroep, de Jakarta Post en verschillende andere journalisten. Ondertussen ben ik een aantal colleges gaan geven aan de Universiteit Utrecht, over literatuur. Ik heb een geliefde, en hechte vriendschappen. Wat is er nog hetzelfde als twaalf jaar geleden?

Veel van wat ik nu weet over mezelf wist ik toen niet, hoewel ik ze toen ook al was. Het aantal ontwikkelingen is net zo groot als het aantal ontdekkingen van wat je altijd al met je meedroeg. Toen ik naar Amsterdam ging, ontdekte ik dat ik uit Brabant kwam, toen ik naar de Verenigde Staten ging ontdekte ik dat ik uit Nederland kwam (in L.A.) en vervolgens uit Europa (in New York). In een protestants studentenhuis bleek ik behoorlijk katholiek te zijn. Door mijn studie en promotieonderzoek kwam ik opeens

Paulus Bijl

uit de middenklasse, en was ik wit, een man, heteroseksueel, en opgegroeid in een paternalistische samenleving waarin de sporen van het kolonialisme nog volop voortleven—dat laatste weet ik pas sinds een jaar of wat, ik probeer er niet de hele dag aan te denken.

Hoe was ik toen ik net van Beekvliet kwam? Een paar keer in de week zitten ze voor me: jonge mensen die net van de middelbare school komen. In Utrecht komen verschillende studenten uit Brabant. Daarnaast krijgt sinds een jaar of twee de nostalgie naar de jaren negentig momentum. New Kids Turbo is een duidelijk voorbeeld, maar kijk om je heen en de jaren negentig, toen de muur was gevallen en de torens nog stonden, zijn als een cul-de-sac in de tijd, een oase tussen de Koude Oorlog en de War on Terror. Zo'n Brabantse jeugd in de jaren negentig van de twintigste eeuw, die had ik achter de rug toen ik voor het eerst college volgde.

Misschien is het volgende gebeurd: toen dacht ik een hoop te weten, en maakte mij daar zorgen om, nu weet ik dat ik het meeste niet weet, maar ben ik rustiger. Ik heb nu een vak, een blik op de wereld, en die blik is sterk reflectief. Ik ben cultuurwetenschapper, ik kijk naar wat wij doen, vraag mij af wat voor denkbeelden dat gedrag mogelijk maken en wat de geschiedenis ervan is. Maar eigenlijk is dat niet meer wat mij zo bezighoudt. Een baan vinden, een huis, publiceren, genoeg naar de sportschool, een hypotheek: dat zijn de zaken waar ik mij echt druk om maak tegenwoordig. Tussen de ING en VK Banen door probeer ik mijn studenten duidelijk te maken dat de tijdsbeleving anno nu voortkomt uit de late achttiende eeuw, met duidelijk stempels van Hegel en het kolonialisme.

In 1995 won Ajax de Intercontinental Cup door het Braziliaans Grêmio te verslaan. De PvdA leverde de minister-president, de Democrats zaten in het Witte Huis, de economie was op stoom. Ik stond met alle andere leerlingen van Beekvliet in de gymzaal en zag hoe de broertjes De Boer allebei hun penalty scoorden en Danny Blind man of the match werd. Op een gegeven moment zag ik ons staan, daar in de sporthal van een gymnasium in Sint-Michielsgestel, in een perfect wereld, en dacht: nu is het klaar, we zijn er. Is er een tijdperk geschikter voor nostalgie dan de jaren negentig?

*Paulus Bijl,
Amsterdam, februari 2010*

Een grafische drie-eenheid

“Beekvliet daagt zijn leerlingen uit om hun vele en veelzijdige talenten te gebruiken. De leerlingen krijgen de ruimte om zich te ontplooien, ‘hun ding te doen’. En dat doen ze zelf.” Deze tekst staat op de website van Beekvliet. Een mooie reclamekreet om nieuwe leerlingen aan te trekken. Maar ook zeker geen loze kreet, blijkt uit onderstaand verhaal van oud-Beekvlieter Steffen Maas.

Geert Dijkers

Steffen Maas

Martijn van der Heijden

Dat je als voormalig redactielid van het schoolblad Kariljon ook je grafische talenten kunt ontwikkelen, zal zeker niet de eerste gedachtegang zijn geweest als je deze wervingskreet op internet leest. En dat dat dan ook voor drie zeer getalenteerde ontwerpers geldt, is vrij uniek.

Bij het doorbladeren van een stapel Kariljons uit 1992 vielen enkele illustraties op. De kwaliteit en creativiteit van de tekeningen en striptekeningen zijn bovengemiddeld. Ik vroeg mij dan ook af, wat er van iemand met zo'n creatief talent zou zijn geworden na het gymnasium. En al snel kwam ik in contact met Steffen Maas. De tegenwoordige Rotterdammer heeft een eenmanszaak in grafisch ontwerpen: Steffen Maas Office. Toen ik hoorde dat Steffen ook bezig was met het opzetten van een biologische boerderij in Portugal, werd ik wel heel erg nieuwsgierig.

Steffen Maas, destijds woonachtig in Vught, zorgde van 1990 tot zijn examenjaar 1992 regelmatig voor prachtige illustraties in het schoolblad. Samen met klasgenoot Martijn van der Heijden maakte hij diverse striptekeningen. Steffen tekende dan en Martijn zorgde voor de tekst en verhaallijn. Zo zijn er enkele strips verschenen in het Kariljon over de “Soldaten Joost en Gerben”. Ook een striptekening getiteld “Het eerste Kariljon” uit de lustrumeditie van 1990, is zeer vermakelijk (zie illustratie). In deze spannende strip worden enkele Beekvliet-docenten gekarikaturiseerd.

In dezelfde periode produceerde nog een jaargenoot, te weten Geert Dijkers, diverse illustraties voor het Kariljon. Een vruchtbare samenwerking tussen deze drie-eenheid leidde tot genoeg input voor een aantal jaargangen van het schoolblad.

Het is daarom geweldig om te ontdekken dat alle drie deze heren hun baan hebben gevonden in de ontwerpwereld. Beekvliet heeft hen inderdaad uitgedaagd om hun veelzijdige creatieve talent via het Kariljon te gebruiken. Ze hebben de ruimte gekregen om hun ding te doen!

Vanuit Beijing, om les te geven aan de CAFA akademie, geeft Steffen antwoord op mijn vragen.

In welke periode zat je op Beekvliet?

Van 1985 tot 1992.

Wat was je vervolgopleiding na Beekvliet?

Akademie voor Kunst en Vormgeving in Den Bosch en Post-St.Joost masteropleiding grafisch ontwerpen te Breda.

Was je een rebelse leerling of juist een voorbeeldige?

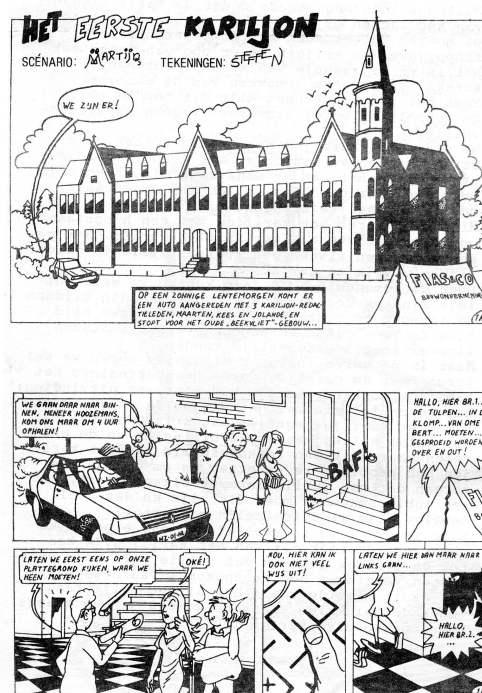
Geen van beiden; ik was qua inspanningen niet voorbeeldig genoeg, vanwege mijn uitgesproken interesses (en des-interesses), maar ook niet echt rebels; d.w.z. wel serieus en leergierig. Was niet aangepast aan de zogenoemde "hockey-cultuur".

Was je gevraagd voor de redactie van het Kariljon of zelf erop afgestapt?

Ik denk gevraagd door de redactie, waarschijnlijk door Martijn.

Je werkte in de redactie ook samen met jaargenoten Martijn van der Heijden en "tekenaar" Geert Dijkers. Wie deed wat?

Martijn schreef meestal de teksten en scenario's voor onze strips en met hem ben ik sinds Beekvliet heel hecht bevriend. We zien elkaar heel regelmatig (nu nog gemakkelijk-

Kop van de Kariljonrubriek "Gestript" uit 1990 door Steffen Maas.

Compilatie van de strip "Het eerste Kariljon" door Steffen Maas en Martijn van der Heijden uit de lustrumeditie van het Kariljon 1990.

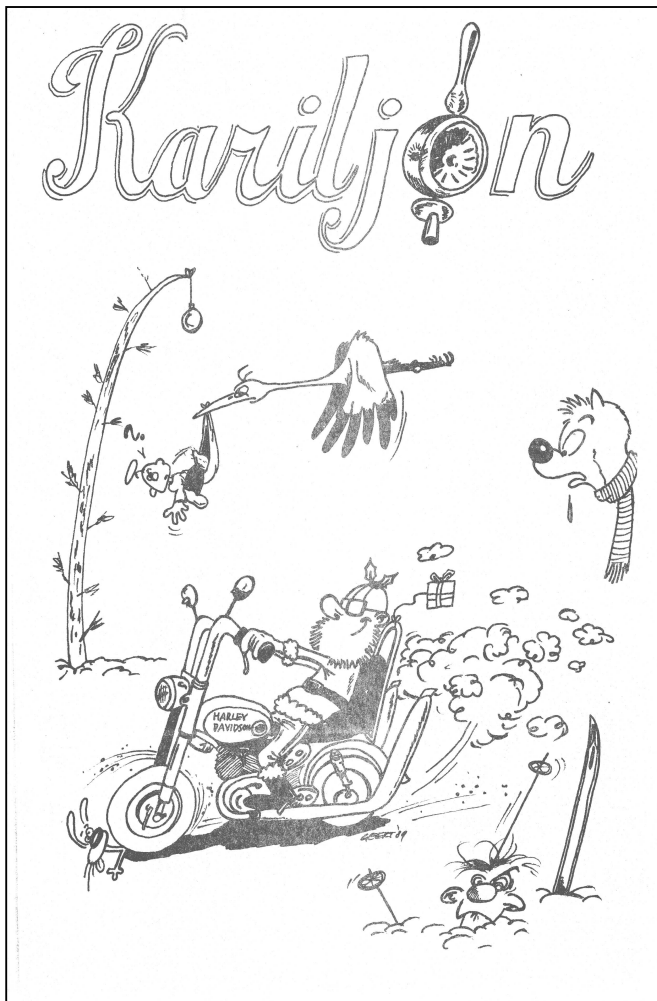
ker omdat hij met vrouw en kinderen vlakbij me woont in Rotterdam). Met Geert Dijkers ging ik tegelijk naar de Bossche akademie, waar we elkaar nog een tijdje direct konden volgen. We zijn elkaar daarna wat uit het oog verloren, wellicht door alle nieuwe ambities en mensen waar we mee in aanraking kwamen.

Je had een eigen rubriek "Gestript" in het schoolblad. Hoelang heb je in de redactie gezeten?

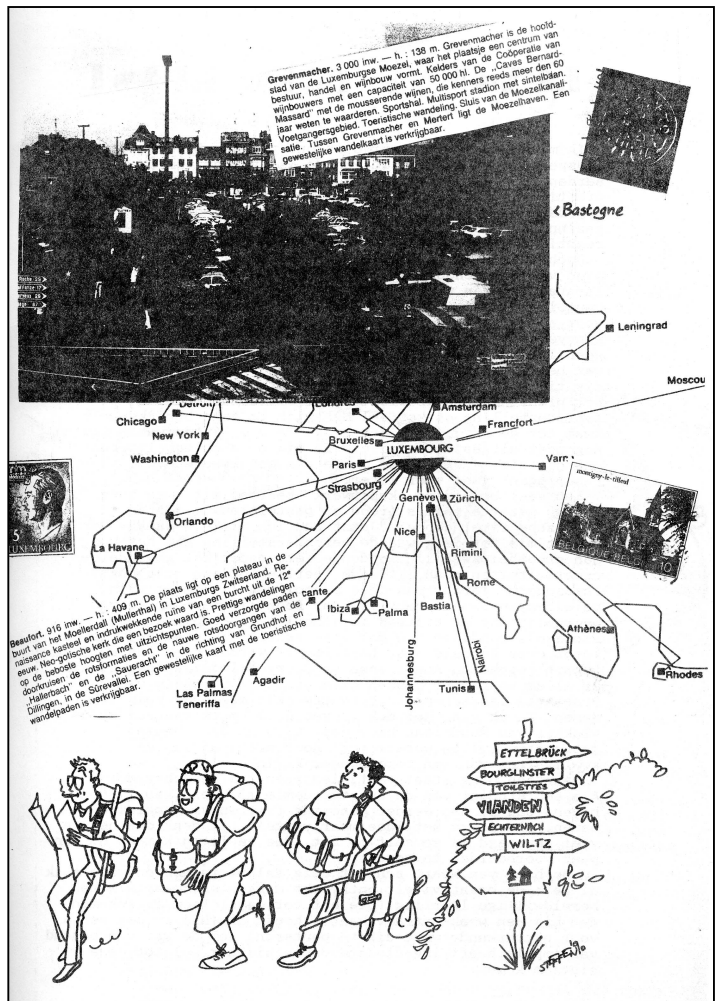
Ik heb ongeveer 3 jaar bij het Kariljon getekend.

Waar haalde je je inspiratie voor de tekeningen vandaan?

Ik was idolaat van Kuifje en het werk van Hergé; een stijl die ik overnam en jarenlang probeerde te perfectioneren. Ook las en bekeek ik veel van Uderzo (Asterix), dat bovendien meer ging leven door de lessen Latijn en oude geschiedenis op Beekvliet. Andere voorbeelden zijn de conceptuele visuele grappen van Greg (Olivier Blunder), die de logistiek van het stripverhaal overhoop haalden, en niet te vergeten het niet te evenaren werk van Marten Toonder.

Kaft van een kariljon uit 1989/1990 door Geert Dijkers.

Illustratie van Steffen Maas bij het artikel voor de Luxemburgreis (Kariljon zomer 1990).

Welke reacties kreeg je op je illustraties?

Goedkeuring kreeg ik vooral wanneer de bruikbaarheid van mijn tekenwerk was aangetoond. In de stripverhalen en -artikelen ontbreekt vooral de sex, drugs en rock 'n roll, hetgeen de aandacht van de doorsnee gymnasiast niet lang vasthoudt. De stijl is van een onschuld, die past bij hoe ik destijds in het leven stond.

Had je vóór Beekvliet al tekenles gehad?

Mijn vader maakte goede houtskoolportretten, en op de lagere school kreeg ik een jaar lang stimulerende tekenlessen van 'broeder Rumoldus'. Ik heb mijn hele jeugd lang getekend en verhalen verzonnen. Hergé, de tekenaar van Kuifje, was mijn eerste zelfgekozen leermeester... het heldere en documentaire karakter van zijn werk is weergaloos.

Hebben de creatieve vakken op Beekvliet nog invloed gehad op jouw talent?

Ik moet helaas bekennen dat in mijn beleving de invloed van de tekenlessen op mijn talent minimaal is geweest. Ik vond de docent erg aardig, maar de tekenlessen dodelijk saai. Ik zag geen uitdaging in een potloodtekening van een lampendoosje of theepot, om daar vervolgens een punt voor te krijgen. Misschien dat ik het daarom nog steeds discutabel vind om als academiedocent de ontwikkeling van een student in cijfers uit te drukken.

De lessen handarbeid en het enthousiasme van Anke Beckers hebben mij veel meer beïnvloed. Maar haar lessen waren wel eens een hysterische bende.

Wist je op Beekvliet al dat je grafisch vormgever wilde worden met een eigen ontwerp bureau?

Ik was altijd van de talen, Bèta was nauwelijks aan mij besteed. Maar pas toen ik (vanwege andere prioriteiten) het vierde jaar opnieuw deed, wist ik zeker dat ik mijn artistieke ambities kon professionaliseren. Het zelfstandig kunstenaar/ontwerperschap is voor mij altijd een vanzelfsprekendheid geweest. Ik heb nooit voor een ander ontwerp bureau gewerkt, maar mijn eigen ontwerperschap gedurende een lange weg zelf uitgevonden.

Je bent vorig jaar een groot nieuw avontuur aangegaan door een duurzamere landelijke levensstijl te beginnen in Portugal. Wat was je drive? En hoe rijmt dat met je creatieve talent?

Creatief talent is een geweldige luxe, maar moet je ook door werkdiscipline en emotionele vasthoudendheid verder ontwikkelen. Ik voel me comfortabel bij het feit dat dit mijn roeping is en ik geniet van de zelfstandigheid en de mensen met wie ik werk. Maar af en toe benauwt me het verkokerde denken van de kunst- en ontwerpwereld. Ik wil nu op een andere manier met mijn vak omgaan, dieper op zaken ingaan en minder onderweg zijn van de ene naar de andere haastklus. Een nieuwe levensstijl in Portugal

paste in dat streven, gecombineerd met een behoefte aan een kleinschaligere, landelijke gemeenschap met een sociaal waardensysteem dat in Nederland verloren lijkt. Onafhankelijker leven, zowel letterlijk qua eigen energie- en voedselvoorziening als ten opzichte van verplichtingen en routines binnen de ontwerpwereld was het doel; als het ware een nieuwe ontwerpopgave voor mijn eigen leven en praktijk. Na een goed jaar op weg te zijn geweest, zijn de plannen nu helaas stilgevallen wegens problemen met aannemers en landeigenaren. Ik hoop deze alsnog op een nieuwe manier te kunnen realiseren, meer op mijn hoede door de ervaringen van de afgelopen tijd.

Naar aanleiding van het interview met Steffen Maas, wilde ik weten of het redactiewerk voor het Kariljon ook voor Martijn en Geert van invloed is geweest op hun studiekeuze en beroeps carrière. En dat blijkt!

Oud-Gestelaar Martijn van der Heijden (1992) woont momenteel in een zogeheten “klus-huis” in de Rotterdamse wijk Spangen. Martijn heeft als redactielid van het Kariljon als het ware Steffen gescout. “Ik zag Steffen in een hoekje van de aula karikaturen tekenen van verscheidene leerkrachten,” herinnert Martijn zich nog. “En toen vroeg ik hem om dat maar eens aan de mensen te laten zien.”

Martijn heeft na Beekvliet aan de TU Delft de opleiding “industriële ontwerpen” gevolgd. Zijn afstudeerproject behelsde een museum in Boedapest. Inmiddels werkt hij als “internetstrateeg” bij Fabrique, een groot ontwerpbureau in Delft.

De van oorsprong Rooise Geert Dijkers (1992) is woonachtig in Den Bosch. Na zijn Beekvliet-examen is hij naar de Akademie voor Kunst & Vormgeving in Den Bosch gegaan. “Steffen zat daar overigens ook, in hetzelfde jaar”, vertelt Geert. “Daar ben ik afgestudeerd als illustrator. Ik heb na mijn afstuderen een tijdje freelance gewerkt en ben in 1998 gaan werken bij Davilex Software. Sinds 2002 werk ik als “ontwerper” bij Absoluut Designers (Bergen op Zoom en Antwerpen). We houden ons voornamelijk bezig met grafisch ontwerpen (drukwerk), maar maken ook ruimtelijk werk, websites, lettertypes, animaties en illustraties.”

Het is mooi om te constateren dat Beekvliet, in dit geval via het Kariljon, weer een aantal leerlingen heeft uitgedaagd om hun veelzijdige talenten te gebruiken.

Met dank aan Steffen Maas, Martijn van der Heijden en Geert Dijkers.

Mirjan Boot – de Werd (1988)

0 tempora, 0 mores (33)

Voor de 33e aflevering in de reeks over de oude “mosboekjes” duiken we in het schooljaar 1933-1934, het jaar dat Beekvliet 305 studenten telt. Deze “kroniek van de studenten over het dagelijks leven op Beekvliet” begint met een bijzonder pathetische, maar ook enigszins modern aandoende inleiding, waarin namelijk zelfs tot driemaal toe gesproken wordt van “rechten der studenten”. In het vervolg treffen we veel fraaie vergelijkingen en beeldspraak aan. In deze aflevering komt ook Peerke Donders voor, over wiens leven en brieven een veel latere oud-Beekvlieter in 2009 een boeiende tweedelige TV-documentaire maakte. De voor velen uit de seminarietijd bekende Van Miert wordt benoemd als wiskundeleraar op Beekvliet. De studenten zijn getuige van een spectaculaire sterrenregen. Inderdaad is bekend dat er in de jaren 1933 en 1946 enorme “sterren-regens” zijn opgetreden ten gevolge van de passage van de aarde door de baan van komeet Giacobini-Zinner. Op 9 oktober 1933 werd in de vroege avond een rijke regen van Draconiden waargenomen. Het verschijnsel duurde slechts enkele uren en tijdens het maximum werden zo’n 350 meteoren per minuut geteld. Ook de crisisjaren worden tussen de regels merkbaar. Kortom: weer een mooi tijdsdocument van Beekvliet uit een zeer ver verleden.

P.S. Op verzoek van onze lezers geven we bij de Latijnse en Griekse teksten en de oude en onbekende termen een vertaling, respectievelijk toelichting..

De censoren (de primus van de klas, klasseoudste, red.) zijn:

C. v.d. Mortel	Tilburg
Th. v. Vlerken	Stiphout
G. de Vree	Lith
A. Coenen	Helmond

Per Laborem ad Victoriam.

Dat zij ons devies gedurende dit jaar. Met alle kracht zal er dit jaar gestreden moeten worden voor de rechten der studenten, opdat geen boze hand inbreuk doet op hun rechten. Daags na de vakantie stegen we op naar Sinaï. Donders knalden. Bliksems vlamden. En toen kwam er een zacht briesje. En zie, de regent kwam ons voorbij en legde in onze handen, die sidderden van aandoening, den post, die wij in het komende jaar te vervullen hadden. Nog doordrongen van de groote gebeurtenis zullen wij dit jaar naar best vermoogen de rechten der studenten voorstaan.

13 sept.

In de duisternis kwamen 's avonds Beekvliets studenten zich verzamelen in hun tehuis als kuikens bijeen kruipen onder de veeren van hun moeder. 't Weer was ontzettend

slecht en op ieders jas parelden regendruppels. Vandaar de duisternis, die om zeven uur reeds volslagen was. Een groote tegenstelling vormde hiermee de vacantie. Nooit was 't weer mooier. 't Was echt, wat je vacantie noemt, ofschoon ze best wat langer had kunnen zijn.

Beekvliet telt 305 studenten. De rhetorica heeft slechts 4 nieuwelingen, waaronder 2 eindexamens. Onder de vacantie werd te Tilburg een standbeeld onthuld van Peerke Donders. Dat hij spoedig heilig verklaard worde en zoo Beekvliets roem en eer worde. Een tweede standbeeld onthulde men in dezelfde plaats van Mgr. Zwijsen, den grooten Brabantschen emancipator, eens pastoor te Tilburg.

Onder de vacantie stierf de vader van Mhr. Prinsen. R.I.P. Alsook werd Mhr. v.d. Eerembeemt benoemd tot prof. in de Kerkgeschiedenis op 't Groot-Seminarie, waar we hem spoedig naar toe hopen te volgen. In zijn plaats is Drs. v. Miert gekomen, doctor in de wis- en natuurkunde. In den Olymp van 't Klein-Seminarie deed daarna nog een nieuwe god zijn intrede: Mhr. v. Aalst, doctor in 't Duitsch.

14 sept.

Reeds toen faalden we in ons ambt, doch niet willens en wetens. Het bleek de gewoonte te zijn, vandaag reeds bij den regent een briefje te halen met de titels (toestemming om te roken, red.). Zonder 't te weten deden we 't niet.

Gerookt onder de 1ste wandeling en na de merenda ("vieruurboterham", red.). Als paters van de retraite hadden we P. van Nimwegen, rector van de Nebo (redemptoristenklooster te Nijmegen, red.) en P. v.d. Heyden. Hun talenten als predikanten waren niet bijzonder groot.

De postjes (verschillende taken voor studenten, red.) werden benoemd en de gelukkigen konden hun ambt gaan bekleeden.

18 sept.

Sluitingsdag der retraite.

Heden kwam een groote mos (gewoonte, verkregen recht, red.) te vervallen. Aere perennius (ontleend aan Horatius: "Een gedenkteken, duurzamer dan brons, heb ik voor mij opgericht." Hij doelde hiermee op zijn eigen gedichten. red.) scheen hij te zijn. Maar neen, uit den mond van den prefect kwam 't woord en 't was, alsof Zeus in den Olymp sprak. Geen welsprekendheid van Mhr. van Erp hielp, al haalde hij Cooth en Lans Cooth (Van Cooth en Lans schreven in 1909 een "Handleiding bij het onderwijs in de gewijde welsprekendheid", red.) en den heelen Ars er bij. Wat was er gebeurd? Het afscheid van de E.E.P.P. is afgeschaft en hiermee de speech van den eersten censor. De mos was niet meer. Dood is hij en hij zal zwijgen in zijn graf. Licet fumare post jentac. (toegestaan om te roken, post jentaculum: na het ontbijt, red.) et per totam diem etiam infra deambulationem / non laudabilibus post jentac. et infra deambulationem (en de hele dag, ook onder de wandeling / voor de niet-loffelijken na het ontbijt, red.).

Mhr. van Dijk gefeliciteerd met patroonfeest van 16 sept. en ook Mhr. van Beek niet te vergeten. Mhr. van Miert gefeliciteerd met benoeming.

(...)

4 oct.

Feest van den H.E.H. regent. Na de Hoogmis hem met zijn patroonfeest gefeliciteerd. 's Avonds mochten we in de biljartzaal. 's Middags trokken we uit met den prefect en Mhr. van Erp. Als pleisterplaats hadden we een café op den weg van Vught naar Boxtel. Op den terugweg deden we het Doofstommeninstituut aan, waar we overal door Mgr. Hermans rondgeleid werden. Een woord van dank zij aan hem gebracht voor de welwillendheid, waarmede hij ons dit plezier verschaftte.

Toen we 's avonds, dronken van genot, weer in de ouderlijke woning arriveerden, toen.....

(vertaling: Ik zal doen alsof het werkelijk gezegd is; mijn verlangen zet mij er toe aan; m.a.w. het is niet waarschijnlijk dat het waar is, maar wat zou ik dat graag willen, red.) mirabile dictu (wonderlijk om te zeggen, red.) was ons kot (verblijfplaats voor rhetorica, zesde klas, red.) geen kot meer, maar een biljartzaal. Naar ons vermoeden zijn bedrijvige mannetjes er heen geslopen als dieven in den nacht. Enfin, 't feit was er: vroolijke tafelkleedjes hingen over de tafeltjes en bloempotten stonden in 't rond.

Met Cicero en Sophocles,

Met Lysias, demosthenes,

Heft dav'rend allen aan,

Ons (kot) staat bovenaan.

(...)

9 oct.

Deze dag diene vermeld ten eeuwigen dage. De zon was onder en nacht lag over d'aard. 't Was kwart over 7, toen 't buitengewone plaatsvond, wat een uur ongeveer duurde. Vanuit 't Zenith waren brokstukken van sterren, m.a.w. vallende sterren waar te nemen. Het was niet zoals in Augustus of November, maar in ontzettend talrijke mate. Elke seconde waren ze met tientallen tegelijk waar te nemen. 't Was een eigenaardig verschijnsel. Geen sterrenwacht had dit verschijnsel verwacht. Doch, zooals wij in den courant lazen, was 't iets, dat om de 33 jaar voorkomt.

(...)

De verwarming gaat aan. Een nieuwe schoorsteen is tegen den anderen aangebouwd, omdat de klas van de Syntaxis te veel last had van kolendamp. 't Eerste teeken van den naderenden winter.

(...)

22 oct.

Vandaag werd de Missiedag gehouden, die we met recht welgeslaagd mogen noemen. Vanaf de omslagen van ieders boek wapperde de vlag van de Voortplanting des Geloofs. Als spreker trad op Father Relen, van de congregatie van Mill-Hill. Hij was 30 jaar in de Missie van Engelsch Voor-Indië werkzaam geweest en gaf hiervan een geweldig interessante uiteenzetting voor de hogere klassen. Een duidelijk inzicht gaf hij ons in het kastensysteem.

23 oct.

Lic. fum. post mer. (rookverlof na de boterham, red.).

(...)

25 oct.

Vandaag stierf pastoor em. v. Lieshout, oud-prefect v.h. seminarie. R.I.P. (requiescat in pace, hij ruste in vrede, red.).

6 nov. (...) Dit is nu de tweede groote campus (vrije wandel(mid)dag, red.), die uitgelopen is op een droeve dag. Vandaag werd Marius Oomens, student der Rhetorica, gevaarlijk ziek en ontving de Sacramenten der Stervenden. In plaats van 's middags wandeling, drie rozenhoedjes gebeden in de kapel. Laten we 't beste hopen. Het weer is de laatste dagen ontzettend beroerd, echt griepweer. 't Is mistig en vochtig en alles, wat niet deugt. Vandaar zijn er vrij veel jongens ziek.

(...)

16 nov.

Bericht: De zieke Marius Oomens is er wonder boven wonder boven op gekomen en we mogen wel zeggen door ons gebed. Maar hij is nog uiterst zwak.

Nog wat: we mogen nog steeds niet voorgoed in 't kot. Drie keer in de week mogen we er 's avonds in. Hoe lang nog, Heer? En dat is allemaal nog 't staartje van dit jaar 27 maart. En staartje is 't eigenlijk niet, meer een staart van driekwart jaar lengte, of misschien nog wel langer.

Een dezer dagen, dat we 's avonds in 't kot mochten, groote opschudding. Ieder sprong overeind, nam stoel, keu en wat dies meer zij en ... 't werd een formeel gevecht. Er viel een slachtoffer onder 't vreeselijke bloedbad, n.l. een arme muis. Die 't waagde ons kot te besluipen.

6 dec. lic. fumare p. ientac. et merendam (St. Nicolaas). Dus 1 titel bijgekregen.

Vandaag groote IJscampus. Al de zes jaar, dat ik hier ben, is dit den eersten keer, dat we 't eerste trimester schaatsen. We gingen op een ven in Zegenwerp. Buitengewoon mooi ijs. Mooie Sinterklaas. 't Is te hopen dat we meer mogen.

(...) Er worden bastaardvloeken gehoord onder verschillende kringen, want de eerste dagen geen schaatsen. (...)

16 dec. zaterdag en desalniettemin schaatsen. In 6 jaren, de tweede zaterdag, dat 't schaatsen is. De mossen moeten er maar uit. (...)

19 dec. (...) We hebben kwaaien zin, want we mogen niet schaatsen. De composities (proefwerken, red) zouden anders, om een uur studie minder, lijden. De dooiperiode doet haar intrede. (...)

21 dec. Och'erm. 't Dooit steen en been. (...)

O Vacantie, daar zijt gij dan eindelijk gekomen. Ik zag naar u uit en gij kwaamt, alhoewel traag. Gij waart als een ver verwijderd licht van een fiets, bereden door een oude man van 90 jaar, in 't holle van een donkeren winter nacht. Langzaam vorderde zij, maar zeker. En eindelijk vlakbij, maar ach, schielijk verdween 't licht weer en verdween in de verte van den weg. De maan verborg uit droefheid haar gezicht achter wolken, toen zij zag, dat 't licht der vakantie zoo gauw voorbij was. En wij stonden weer droef, toen zoo de vakantie voorbij ging.

Maar wel aan, nu valt er niet te treuren. Vooruit, ter vakantie, als seminaristen er heen en als seminaristen weer terug. Hoera!

(wordt vervolgd)

Peter van Overbruggen

we verlangden...

we verlangden naar iets
waarvan we niet wisten wat het was
we dachten dat het verlangen ons ergens bracht
naar een oord waar het beter
misschien naar de andere kant van het gras
waar eten zou zijn, waar een huis zou zijn, waar een land zou zijn
een land waar het verlangen tot vervulling zou leiden
waar de vervulling van het verlangen altijd mogelijk was

we verlangden naar iets
we dachten dat het verlangen ooit bevredigd zou worden
dat later in de dood het verlangen zou verstommen
maar of de dood ons verlangen opeet?
misschien verlangen we in de dood
naar het leven dat we laten
blijkt al het verlangen dat we meenden te moeten vervullen
niet veel minder te zijn dan een verlangen naar leven
het leven dat niet veel meer is dan
het stillen van een zoete trek
het eten van een aardbei
het bijten in een appel
we verlangden naar iets
waarvan we niet wisten wat het was
wisten we het maar
wat verlangen was
en wat vervulling

Baukje Beitsma

De grote 'homecoming' in 2012a

Mind your heart!

Amerikanen kennen al heel lang 'Homecoming'. Elk jaar keren oud-studenten/leerlingen in een weekend terug naar hun 'alma mater', hun oude high school, universiteit of college en beleven dan een lekkere portie cultuur, sport, veel eten uiteraard en een 'grand parade' door de straten.

Waarom heeft Beekvliet dat niet? Ach, Beekvliet heeft een vijfjaarlijks ritueel en dat is prima. Ik kon helaas niet de laatste keer, maar bijna 1.000 man M/V vind ik wel erg indrukwekkend. Wauw! Genoeg homecoming dus in het Gestelse. En ook al was ik er niet, de beek van zeven jaar uit mijn jeugd houdt wel stroom in mijn DNA.

Dank u...

Mijn tijd op Beekvliet was prettig, met veel zorgzaamheid, veiligheid, menselijke aandacht en kwaliteit. En passie voor het vak, welk dat ook was. Ik werd gezien en gehoord. En dan waren er, oh kind in een snoepwinkel, 8 buitenbaskets om op te schieten en dunken....Dat alles was en is onnoemelijk veel waard voor mij. Dank je wel alle betrokkenen van 1982-1989, echt, uit mijn hart.

Marnix Lamers brengt zoon Emanuel (4,5) naar school

De plek van echte intelligentie

Achteraf gezien lag voor mij de nadruk evenwel veel teveel op werken met het hoofd. Leren, stampen, begrijpen, weten. Dat ging me goed af hoor en ik profiteer er nog dagelijks van. Wat ik daarbij wel tegenkom is dat ik nu moet afleren teveel in mijn hoofd te zitten. Het kan zo remmend werken op energie die wil stromen. En afleren is moeilijker dan aanleren. Wat is er mis met analyseren, scenario's bedenken, calculeren, etc.? Waar ik achter ben gekomen is dat ons hart veel beter is toegerust om het leven te begrijpen, relaties te leggen met anderen en creaties aan te gaan dan ons hoofd. We hebben ons hoofd natuurlijk nodig, maar de echte intelligentie zit in ons hart. Hoe kan dat nou, het hart is toch alleen een orgaan dat bloed pompt? Nee, het is zoveel meer.

Luisteren we naar psycholoog en schrijver Marie-Thérèse Lips, auteur van het boek 'Denken vanuit je hart': "Lang geleden wist men al dat het hart los van het verstand kan denken, en dat het hart soms anders, veelal wijzer, denkt dan het verstand. In oude Chinese geschriften, vastgelegd op bamboelatjes, staat geschreven dat het hart een eigen denken kent."

Vermogens van het hart

We lezen verder op Happynews.nl: *'De oude Grieken kenden al een term voor het waarnemingsvermogen van het hart: aisthesis, wat letterlijk 'inademen' betekent. En dat is niet voor niets. Je hart neemt direct waar, alsof het informatie inademt. Terwijl het brein eerst moet rekenen. Concreet betekent dat, dat je hart je het best kan leiden bij het maken van bepaalde keuzes. Bijvoorbeeld keuzes die direct actie vereisen: vertrouw ik hem of niet? Maar ook levensbepalende keuzes: wil ik die baan of niet? Sjamanistische inzichten benadrukken dat juist je hart je gids is bij het bepalen van keuzes omtrent je levensweg. Geeft de ene keuzemogelijkheid een benepen, verkrampt gevoel in je hart, terwijl de andere keuze een goed gevoel oplevert? Dan past die laatste keuze bij je levenspad. Een ander opzienbarend vermogen van het hart is communicatie. Het is aangetoond dat het hart een vérgaande wisselwerking aan kan gaan. Ten eerste binnen jezelf, door interactie met je brein en de rest van je lichaam.'*

De Bron

Dus: Mind your heart. Dat doe ik steeds meer, u ook? Ons echte thuis is in ons hart. En nu wil het geval dat we daar steeds meer naar gaan luisteren. Dat gaat vanzelf....

Valt het u ook op? Steeds meer mensen worden wakker, worden bewust, zoeken verdieping, betekenis en leven vanuit hun hart. Dat is precies de beweging die ons hele zonnestelsel maakt. Huh, wat heeft dat ermee te maken?? Welnu, zo groot zo klein, zo boven zo beneden: ons zonnestelsel beweegt met duizelingwekkende vaart door ons melkwegstelsel...in de richting van het hart daarvan.

Dat is geen leuke vondst ter larding van mijn verhaal, dat is een cruciale vaststelling. Het hart van het melkwegstelsel is een zwart gat. Een plek waar de wetten van ruimte en tijd heel anders werken. Niet zomaar een gat...het is de Bron. 'Hunab K'u, de Ene

Schenker van maat en Beweging', zoals de Maya's het noemen. Ofwel, de Schepper. Ziet u hoe het werkt? De beweging die we als mensheid in het groot maken, maken we ook individueel. We gaan naar de Bron, in onszelf. We gaan naar de Bron, in de wereld. Het is een en hetzelfde. Ons hoofd wil daartussen verschillen zien, onderscheid aanbrengen. Ons hart hoeft dat niet, die begrijpt het al...en omarmt het gewoon.

Transformatie

De Maya's en vele andere natuervolkeren hebben al eeuwen of langer geleden ingezien dat de tijd rond 2012, nu dus, een enorm kantelpunt zou zijn in onze geschiedenis. Al hun kalenders kennen een eindpunt, volgens de meesten 21 december 2012 om precies te zijn. Cycli van duizenden en zelfs miljoenen jaren komen samen. Wat er precies gebeurt, kan niet geweten worden. Maar dat er iets heel groots aan het gebeuren is, is evident wat mij betreft. Het gaat niet om een specifieke dag, het is een proces met een continue opbouw. Wat ik zelf voel is dat we naar een veel hogere staat van bewustzijn gaan. Ons hart is daarbij leading. Er zal hoe dan ook meer gelijkwaardigheid en vrede komen. Samen-leven. We hoeven daar niet voor te vechten. Het klinkt misschien bezopen in deze tijd waarin overal de pleuris uitbreekt maar alle onrust en ellende is deel van het enorme loslaten en schoonmaken wat we meemaken. Alles wat niet klopt komt aan het licht zodat we transformeren. De schandalen in de RK kerk, de opstanden in de Arabische landen, de scheefheid in de banken...we hebben nog wat issues te gaan mensen. De cirkel van het leven nodigt ons uit dit alles te ondergaan, het stille oog van de storm te vinden en ons over te geven.

Naar binnen

Plato zei: 'Mens ken jezelf, en als je jezelf kent dan ken je ook het geheim van de goden en het universum'. Dat is goed nieuws! Wij zijn zelf de goden. We hoeven alleen maar naar binnen te gaan, naar ons hart, en specifieker: de lege ruimte tussen de kamers van ons hart, de oneindige stilte. Het is daar dat we verbonden zijn met alles en iedereen. Het is daar dat we thuis komen. The grand homecoming, jawel. Er is geen cynicus die mij kan overtuigen dat het anders is, dat de wereld achteruit zou gaan. Integendeel. Overtuigen, dat wil het hoofd, het ego. Het hart, het huis van de ziel, dat weet gewoon ... Kortom, welkom thuis!

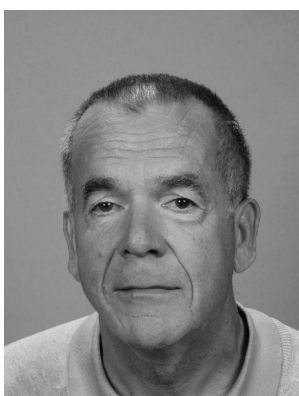
Bronnen: mijn hart, mijn hoofd, mijn buik, en: www.happynews.nl/2009/04/06/leef-vanuit-je-hart.

Nieuwsgierig naar meer info over de grote shift rond 2012? Ga bijvoorbeeld naar: <http://www.inspiratie2012.nl/> en vele filmpjes van 'Little grandmother' en 'Drunvalo Melchizedek' op Youtube.

Marnix Lamers (1989)

Veertig jaar (leren) lezen met Joop Interview met Joop Dirksen

Op 1 november 2010 was oud-Beekvlieter Joop Dirksen (eindexamen 1967) veertig jaar werkzaam in het onderwijs. Op die dag werd hij bevorderd tot ridder in de Orde van Oranje Nassau. Deze koninklijke eer viel hem volkomen onverwacht ten deel, en wel voor zijn verdienste op het gebied van de vernieuwing van het literatuuronderwijs Nederlands. Een mooie aanleiding om mijn voormalige klas-, studie- en vakgenoot te interviewen over zijn bezigheden van de afgelopen halve eeuw, Beekvliet daarbij inbegrepen. Voor deze mijlpaal heeft Joop ook een lijvig Liber Amicis samengesteld, waarin een boeiend overzicht staat van veertig jaar doceren en twintig jaar publiceren.

Joop Dirksen

Hoe is je veertigjarige carrière in het onderwijs begonnen?

Ik ben in november 1970 als onbevoegde docent gestart aan het Eindhovens Protestants Lyceum waar ze dringend iemand nodig hadden. Sommige klassen hadden namelijk vanaf de zomer geen les Nederlands meer gehad. In 1973 - na mijn afstuderen - maakte ik een overstap naar het Eckartcollege, omdat het EPL mij geen vaste aanstelling kon geven vanwege mijn katholieke achtergrond. Ik had ze wel drie jaar uit de brand mogen helpen, maar daarna was het inpakken en wegwezen. Het was bijzonder dat ik daar de les met altijd met een bijbellezing moest beginnen, maar dat had wel als voordeel dat de leerlingen meteen stil waren. In het tweede jaar

kreeg ik op mijn 21e een examenklas havo-5 voor de kiezen. Zonder enige didactische bekwaamheid of collegiale ondersteuning moest ik dat maar zien te klaren. Mijn enige houvast was het lesboek.....

Hoe ging het verder met je literatuuronderwijs?

Ik ben heel traditioneel begonnen, zoals toen gebruikelijk, met literatuurgeschiedenis. Maar ik kwam er snel achter dat dat niet de manier was om leerlingen met literatuur kennis te laten maken. In die tijd kwam de structuuranalyse op, waarbij een roman werd geschematiseerd met behulp van “objectieve” elementen als verteltijd, vertelde tijd, ruimte. Voor de leerlingen een stap in de goede richting, want je kon ze concreet aan de slag laten gaan met een roman. Maar dat ontaardde ook weer vaak in technisch geneuzel, dat hen niet aansprak.

Na 10 jaar onderwijs kwam ik in aanraking met een frisse, lezersgerichte benadering van Wam de Moor. Daarbij was je eigen leeservaring het uitgangspunt. Met een aantal jongere vakcollega's gingen we, 's avonds bij iemand thuis, verhalen en romans bespreken, dus volgens het leeskringidee. Op basis van die enthousiaste ervaringen hebben we in de loop der jaren een literatuurmethode voor de lessen Nederlands ontwikkeld met als basis het leesdossier. Vervolgens besloot ik een en ander wetenschappelijk te onderbouwen door er een promotieonderzoek van te maken. Wam de Moor vond het gewel-

dig dat zijn “intersubjectieve leesmethode”, die toch wat kneuterig werd gevonden door de traditionele neerlandici, nu eens serieus werd benaderd door iemand vanuit het onderwijsveld. Zo ben ik na 7 jaar noeste arbeid (immers, naast een volledige baan) in 1995 gepromoveerd.

Hoe heeft je wetenschappelijk werk in de onderwijspraktijk gestalte gekregen?

Mijn promotiewerk kwam eigenlijk precies op het goede moment. Want we zaten net in de aanloop naar de 2e fase (ingevoerd in 1998), waarbij de Onderwijsraad zich afvroeg of de lezersgerichte benadering iets zou zijn. De vakontwikkelgroep Nederlands pikte het op.

Hoe zijn jouw ideeën bij die vakontwikkelgroepen terecht gekomen?

Toevallig was een lid van die groep een enthousiaste “proefdocent” geweest bij mij tijdens mijn onderzoek en de leerlingen vonden deze manier van lezen erg leuk. Het leesdossier kwam als verplicht onderdeel in het programma Nederlands. Ik ben echter aanvankelijk wel hevig bekritiseerd door vakbroeders, in de denigrerende trant van: “Dan experimenteert iemand een beetje in de klas, promoveert daar dan op en dan vinden we het allemaal geweldig.”

Wat houdt de lezersgerichte methode rond het leesdossier precies in?

Bij het literatuuronderwijs was er aanvankelijk alleen aandacht voor de schrijver, de biografie en de invloed daarvan op zijn werk, vooral literatuurgeschiedenis dus. Rond 1970 richt men zich vrijwel uitsluitend op de tekst (“close reading”) als autonoom kunstwerk. En vanaf de jaren '80 komt pas de lezer in beeld, met zijn (subjectieve) leeservaringen die hij met anderen deelt. Door in een leesdossier vast te leggen wat je leeservaringen zijn met de boeken die je leest, en daarover te reflecteren en ze te bespreken met andere lezers, wordt ‘groei’ als lezer mogelijk. Daarbij schuift de rol van de docent als “superlezer”, die wel eens zal zeggen hoe het zit, naar de achtergrond.

Hoe werkt jouw methode in de les?

De methode maakt zichtbaar dat iedereen ‘anders’ leest, zijn eigen fantasie inzet, het verhaal zijn eigen kleur geeft. Wat ik ook in mijn dissertatie als een veelgebruikt lesvoorbeeld heb aangehaald, is het volgende: geef de leerlingen het begin van een verhaal en vraag hen te bedenken hoe het verdergaat. Ze gebruiken dan hun eigen fantasie, ervaring en maken zich een voorstelling van de hoofdpersoon. Zo laat je zien dat iedereen hetzelfde verhaal anders kan beleven. Voor traditionele docenten was deze werkwijze een cultuuromslag, voor sommigen zelfs een ramp.

Wat vonden ze dan moeilijk aan deze methode?

Je moest als docent je eigen interpretatie als geldende waarheid loslaten. Bovendien moest je de in hun ogen onervaren lezer leren om die leeservaring ook concreet en goed onder woorden te brengen. En niet alleen met een kreet als: “Ik vind het wel mooi.” Je moest didactische middelen gebruiken om leerlingen aan elkaar hun leeservaringen te laten verwoorden.

Tref je binnen jouw school nog kritiek of tegenwerking aan?

Nee, hier niet. Het is wel zo dat ik op collega-scholen, op congressen of bij workshops die ik geef, nog steeds soms op dezelfde weerstand stuit. Columniste Aleid Truijens vond dat zo de literatuur naar de bliksem ging. De Neerlandicus en publicist Frits van Oostrom ging pas om toen zijn eigen kinderen op de middelbare school zaten en daar weinig leesplezier meekregen.

Heeft die weerstand bij vakcollega's iets te maken met de leeftijd of achtergrond?

Jongere docenten vinden deze manier van werken heel vanzelfsprekend. Ouderen zeggen al gauw dat het niveau daalt en dat leerlingen geen meesterwerken meer lezen. In de lezersgerichte aanpak zou ook geen ruimte meer zijn voor historische werken. Dus kom je met je aanbod alleen nog tegemoet aan wat de middelmaat aankan, zo is de kritiek. We lezen (in de les) inderdaad geen volledige boeken, maar de leerlingen maken een leesverslag van korte verhalen en bespreken die in een groepje. Maar het effect is wel dat ze met meer plezier lezen.

Hoe weet je dat zo zeker?

Op het moment dat je als lezer serieus genomen wordt, neemt de motivatie toe. Ik laat de leerlingen in mijn methode kiezen uit een bestand van 220 boeken, gerangschikt op

Klassenfoto 1961 (beginjaar Joop Dirksen)

Henk Schel, Piet van Hout, Wim Smolders, Jos Vingerhotes, Jan Meelen, Jos vd Broek, Hans Glastra Arno vd Heijden (?), Bert Determeijer (?), Sjef Vromans, Piet Müskens, Jan Scheepens(?), Peter van Brunschot ?, Joop Dirksen, Harrie Snijders ?, Kees Wilberts, Wim Kennis...

niveau en onderwerp. Dus voor elk wat wils. Ik laat ze geen boeken (uit)lezen die ze niet aankunnen, maar alleen die boeken die bij hen passen.

Kom je dan nog wel aan de “goede literatuur” toe?

Zeker wel. We lezen klassikaal fragmenten uit historische meesterwerken, maar bijvoorbeeld ook de boeken van ‘Nederland leest’; dit jaar de Grote Zaal van Jacoba van Velde. Dat boek lezen we in VWO-4 en HAVO-4.

Heb je naast het lesgeven nog andere bezigheden?

Ik schrijf jaarlijks lesbrieven voor de CPNB (Stichting Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek). Zo ben ik nu bezig om bij het boekenweekgeschenk, dat Kader Abdolah voor 2011 heeft geschreven, lesbrieven te maken. Daarnaast werk ik mee aan een nieuwe literatuurmethode van Noordhoff Uitgevers, ‘Literatuur Nu’.

Maar ik ben vooral nog werkzaam voor de Academische opleidingsschool Oost-Brabant. Studenten die leraar willen worden, volgen bij ons hun vakstage en voeren op school ook onderzoek uit in samenwerking met docenten. Ik geef in dit kader specifieke didactische trainingen, zoals omgaan met groepen.

Dat heeft dus weinig meer te maken met je vak als neerlandicus?

Dat is inderdaad een aparte tak van sport, waaraan ik een kleine 1000 van de 1600 uur van mijn taak besteed. Samen met mensen van de lerarenopleidingen Tilburg en Nijmegen en de opleidingsscholen ontwikkel ik cursussen voor aanstaande leraren. Je moet specifiek materiaal maken, want soms hebben die studenten die hier komen, nog maar net een HAVO-diploma op zak. Vroeger kwam het nog wel eens voor dat een stagestudent achter in de klas een les volgde en mee ging zitten klieren met zijn buurman. Dus hij moet zich gaan realiseren: wat betekent die andere rol als docent voor mijn taalgebruik, mijn uiterlijk? Kan ik twitteren met leerlingen of in bikini op een Hyvespagina gaan staan? Dat zijn ontzettend leuke zaken om met die studenten door te nemen.

Aan het einde van dit schooljaar stop je met lesgeven. Wat blijf je nog wel doen?

De genoemde opleidingsactiviteiten ben ik aan het overdragen. Maar met publiceren, o.a. voor de CPNB ga ik zeker door. Verder blijf ik een aantal leeskringen doen. Presentaties in bibliotheken, bijvoorbeeld met het interviewen van schrijvers, zijn ook erg leuk om mee door te gaan.

Hoe kijk je nu, met al deze ervaringen, terug op de manier waarop je zelf op Beekvliet literatuuronderwijs hebt genoten?

Dat onderwijs heeft op mij niet zoveel indruk gemaakt. Typerend voor mijn omgaan met literatuur toen was het verhaal dat ik mijn leerlingen nog wel eens vertel. Ik had destijds Kort Amerikaans van Jan Wolkers gelezen voor mijn mondeling examen. Toen

mijn leraar Smulders mij daarover vragen ging stellen, merkte ik dat ik eigenlijk helemaal niets van dat boek wist, alleen waar de heftige sekspassages zaten. Hij vroeg me wat de titel betekende. Ik moest het antwoord schuldig blijven. Ik had een paar boeken op mijn lijst gezet, maar er was nooit gezegd wat je daarmee moest doen. De les ging alleen over literatuurgeschiedenis. Deze traditionele aanpak – overigens gebruikelijk op alle scholen - was allesbehalve inspirerend. Bovendien, als je - in de lagere klassen - boeken van huis meebracht, moesten die eerst gekeurd worden of ze wel geschikt waren voor jou.

Heb je nog wel eens contact met Beekvliet of (oud-)Beekvlieters?

Ik heb twee collega's die ook op Beekvliet hebben gezeten, Henk van Summeren en Theo Spanjers. En in een projectgroep heb ik acht jaar geleden op een heel prettige manier mensen van Beekvliet samengewerkt o.a. met de veel te vroeg overleden Jos Princée.

Sportfoto Dirksen 1967

Achterste rij v.l.n.r. Ad vd Wijst, Martien van Woerkum, Johan Verwiel, Joop Dirksen en Lambert van der Steen. Voorste rij v.l.n.r. : Jan Althuisen, Ben van de Rijdt, Jac Megens, Kees Quinten, Marius Schoormans en Jan Hoes. Sportfoto Dirksen 1967 (?)

Even terug naar het heden... Toen kwam in november de koninklijke onderscheiding?
Dat was een verrassende ervaring, totaal onverwacht. Op 1 november was ik 40 jaar in het onderwijs werkzaam en 20 jaar aan het publiceren, wat ik een aardige aanleiding vond voor een informele borrel op vrijdag 5 november. Er werden 150 mensen van binnen en buiten de school uitgenodigd. Maar het liep anders dan ik gedacht had... Op 1 november zou ik 's middags certificaten uitreiken aan 15 docenten-stagebegeleiders. Vlak voor die bijeenkomst vroeg de rector mij mee te komen naar haar kamer en zei: "Daar hangt je nette pak, trek dat even aan! We hebben namelijk een kleine verandering in het programma aangebracht; we willen je jubileum op de dag zelf vieren." "Ja maar," zei ik, "ik heb de mensen pas voor vrijdag uitgenodigd!" Ze vroeg me mee te gaan naar de aula. Daar bleken al mijn genodigden van vrijdag al klaar te zitten. Die hadden dus een nieuwe uitnodiging gekregen! En toen ik in een hoek een man staan met een ambtsketen, begreep ik wat er aan de hand was...

Wat zijn je plannen na je afscheid in juli?

Het lijkt me heerlijk om baas te worden over mijn eigen tijd. Lesgeven is leuk, maar ik zal de hectiek niet missen. En we kijken er naar uit om voortaan buiten de drukke en dure vakantieperiodes weg te gaan. Wat ik ook zeker weer ga oppakken is iets waar ik na Beekvliet mee begonnen ben: klarinet spelen.....

Peter van Overbruggen

BeekvlietBulletin in splinternieuw jasje

Op 1 februari 2011 viel het bekende BeekvlietBulletin in een volledig vernieuwde vorm bij mij op de mat. Deze prachtige verschijning met een full colour presentatie bracht de voorheen nog wat grijze uitgave geheel bij de tijd. Rector Nico van Rhijn zet in zijn voorwoord het nieuwe bulletin als een “bewaarnummer met langzaam nieuws” naast de snelle informatie die leerlingen verwerven via I-phone, hyves, facebook en twitter. De redactie van TN wil haar lezers met de onderstaande samenvatting een indruk geven van wat het BeekvlietBulletin te bieden heeft.

Nieuwe BINAS-vleugel

De nieuwe BINAS-vleugel is de trots van de school. Toekomstig gebruiker, Patrick van Aarle, die als leerling én docent de oude situatie kent, laat zich lovend uit over het “state-of-art-gebouw”. Nieuw is volgens hem niet alleen de open uitstraling van het gebouw, maar vooral de mogelijkheid om met de exacte vakken allerlei zaken gezamenlijk te kunnen doen. De nadelen van het oude gebouw (“twee keer per dag van het podium voor het bord afdonderen”) zullen volgens hem gauw vergeten zijn.

De omslag van het nieuwe BeekvlietBulletin.

Lesinstuif voor ouders

De openheid van de school blijkt ook uit de “Lesinstuif voor het goede doel”. Ouders van de leerlingen uit klas 1 en 2 maken kennis met lessen, zoals hun kinderen die krijgen. Ze kunnen zelfs hun schoolkennis toetsen door deelname aan “Het Groot Dictee”. Hoe meer fouten ze maken hoe liever, want de door hen per fout betaalde “boete” gaat naar Edukans.

Hoe goed is Beekvliet?

Kwaliteitszorg is een item dat ook in het onderwijs is geïntroduceerd. Dat betekent “Horizontale verantwoording” afleggen aan alle betrokkenen, zoals leerlingen, ouders, toeleverende basisscholen en vervolgonderwijs. De resultaten van metingen zijn te vinden op de inspectiesite en bij www.schoolvo.nl. Het jaarverslag Kwaliteitszorg van Beekvliet laat ook zien hoe de vlag erbij hangt. Zo gebruikt 76 % van de ouders de schoolsite als informatiebron, hetgeen in drie jaar tijd een verdubbeling betekent. In 2010 gaven de ouders de school het cijfer 7,9. De afstroom van leerlingen (uitstroom naar een lager schooltype) behoort tot de laagste van het land en de doorstroom tot de hoogste. De lesuitval ligt - tot verdriet van de leerlingen - ruim boven het landelijke gemiddelde.

Studeren en dan boeiende banen kiezen

Gerard van Boekholt is al 28 jaar decaan op Beekvliet. Veel (oud-)leerlingen zijn door hem begeleid in het lastige keuzeproces van studierichtingen. Gelukkig helpen daar ook oud-leerlingen en ouders bij vanuit hun praktijkervaringen. En dat is hard nodig, want de leerlingen beginnen steeds later na te denken over die keuze, aldus deze decaan.

Geen woorden maar daden

Onder deze kop staat een mooi artikel over de scheidende gymnastiekdocent Christ van den Noord. Het hele artikel leest u elders in Tempora Nostra.

“**Aldus**” is de naam van de rubriek waarmee het BeekvlietBulletin op de achterzijde besluit.

Erik Hermans, voormalig docent klassieke talen van Beekvliet (nu masterstudent aan de NY University) laat per mail weten: “Toch mis ik het lesgeven op Beekvliet af en toe nog. Het beschrijven van puberale tabulae rasae met klassieke kennis, gelardeerd met ad rem humor, is een luxe die mij hier niet gegeven wordt.”

Peter van Overbruggen

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komen we als redactieleden van *Tempora Nostra* oud-Beekvlieters tegen in persberichten of we krijgen er melding over, uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. De redactie beoordeelt per situatie welke informatie uit de desbetreffende publicatie wordt geselecteerd. Wat de relatie met Beekvliet is, daarover kan de lezer, voorzover die bekend is met de besproken persoon en zijn of haar gedachtegoed, zelf oordelen. We laten hieronder o.a. drie oud-Beekvlieters de revue passeren die op sociaal-maatschappelijk, bouwkundig en pedagogisch-didactisch terrein in de publiciteit kwamen. Verder worden twee prominente oud-Beekvlieters uit NRC geciteerd in verband met dossiers over misbruikaffaires. Tot slot nog een stukje over “Nieuw-Beekvliet” en een aanstaande oud-Beekvlieter, die als wiskundedocent een prijs won in een landelijke rekenwedstrijd.

Jos van de Sande invloedrijkste persoon publieke gezondheid 2010

Jos van de Sande, hoofd infectieziektebestrijding van de GGD Hart voor Brabant, is gisteravond uitgeroepen tot de ‘meest invloedrijke persoon publieke gezondheid’ van 2010. Hij kreeg die onderscheiding voor de manier waarop hij eind 2009 de Q-koorts op de kaart zette. De verkiezing, georganiseerd door de Nederlandse Public Health Federatie en GGD Nederland, werd gehouden onder professionals in de publieke gezondheidszorg, op ministeries, universiteiten, en kennisinstituten.

Bron: Volkskrant 11-01-2011

Jos van de Sande ontvangt een herinneringsbord voor zijn uitverkiezing.

Als hoofd infectieziektebestrijding GGD hart voor Brabant, GGD in het Q-koorts gebied, bleef Jos van de Sande alert op de oorzaken en gevolgen van de Q-koorts en benadrukte hij keer op keer het belang van de volksgezondheid. De GGD stak langdurig veel energie in het blijven agenderen van dit probleem. En dit had resultaat, mede dankzij het optreden van Van de Sande in de pers, met name in Zembla. Dit leidde uiteindelijk tot concrete maatregelen en mogelijk ook ander rijksbeleid.

Bron: website GGD Den Bosch

“Ik ben heel boos geworden.”

(...) Hij moest opboksen tegen de hysterie over de Mexicaanse griep - wat bijna onmogelijk was. Maar uiteindelijk lukte het het hoofd infectieziektebestrijding van de GGD Hart voor Brabant Jos van de Sande (60) toch om de Q-koorts op de kaart te zetten. (...) Dat Van de Sande het werd, komt doordat hij niet bang was te zeggen waar het op stond. En ook een beetje door documentaireprogramma Zembla. (...) Eind 2009 maakte Zembla een geruchtmakende uitzending waarin Van de Sande zich uitsprak en duidelijk werd dat de Q-koorts tot dan toe erg onderschat was. Sterker nog: de belangen van de landbouw werden lange tijd belangrijker gevonden dan de volksgezondheid. Terwijl er toen toch al 55 bedrijven besmet waren, en 2.300 mensen ziek. (...) ‘Ik ben verscheidene keren heel boos geworden. Zo heb ik meermaals in een provinciaal overleg benadrukt hoe ernstig de situatie was. De eerste keer dat ik dat zei, dacht ik nog: nu zal er wel iets gaan gebeuren. Maar zo zit dat niet in elkaar. Zo’n bijeenkomst is blijkbaar alleen maar bedoeld om elkaar te informeren. ‘Ze zeiden dingen als: interessant, je hebt eigenlijk wel gelijk. En vervolgens gebeurde er niets. Ik kreeg de indruk dat die bijeenkomsten meer waren om mij te sussen. Laat die man zijn gal maar spuwen, dan kunnen we daarna verder.’ (...) ‘Bij het ministerie van Landbouw werd naar mijn gevoel echt zand in de machine gestrooid, en alleen in het belang van de boeren gedacht. (...) ‘Bij de ministeries waren ze voortdurend bezig tot consensus te komen. Maar compromissen zijn nooit goed genoeg voor de volksgezondheid. In deze situatie kun je niet zoals Landbouw zeggen: laten we de geiten vaccineren, dan loopt het vanzelf op zijn eind. Want daardoor zouden er nog duizenden mensen ziek worden. VWS heeft er wel achteraan gezeten, maar ik vond dat niet snel genoeg gaan.’ (...) ‘Als er in een vergadering absolute stilte werd geëist rond de besluitvorming, dan keken mensen mijn kant op. Dat voelde ik. Je weet dat jij degene bent die het meeste uit de school heeft geklapt. Maar ik vond gewoon dat we bepaalde informatie niet achter mochten houden. Er was bijvoorbeeld een camping naast een van de besmette boerderijen. Het bracht bezoekers onnodig in gevaar door te verzwijgen dat dat bedrijf besmet was.’

Bron: Volkskrant 12-01-2011, door Maud Effting

Onderwijsman Dirksen Ridder van Oranje

EINDHOVEN - Tijdens zijn 40-jarig dienstjubileum bij onderwijskoepel Ons Middelbaar Onderwijs is Eindhovenenaar Joop Dirksen (61) maandag benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Sinds 1973 is Dirksen verbonden aan Pleincollege Eckart. Naast Nederlands heeft hij Grieks, Latijn, taalkunde, communicatie, culturele kunstzinnige vorming en letterkunde gegeven. Verder is Dirksen een inspirator en initiator op het vlak van de ontwikkeling van literatuurdidactiek in Nederland en Vlaanderen. Hij schreef daar bijvoorbeeld de onderwijsmethode Dossier Lezen over. Hiermee heeft Dirksen zich ingezet om leerlingen enthousiast te krijgen voor de Nederlandse litera-

tuur. Ook gaf hij in eigen beheer een cd-rom met leesadviezen uit. Dirksen blijft bezig met vernieuwingen en ontwikkelingen. Bijvoorbeeld de vorming van de Academische Opleidingsschool, een project waarin het opleiden van nieuwe docenten en het doen van praktijkonderzoek centraal staan

Bron: Eindhovens Dagblad, 2 november 2010

“Denk aan de jeugd”

Dat zegt oud-Beekvlieter Henk van Rees, voorman FNV-bondgenoten. Hij laat zijn, ook op Beekvliet ontwikkelde sociale hart spreken.

Gaat de werkloosheid in Brabant echt stevig naar beneden in 2011? Dat wens ik onze provincie in elk geval toe. Eind vorig jaar was het werkloosheidspercentage 5,7. Maar in Helmond maar liefst 9,4 % en in Eindhoven 8,6 %! Het is noodzakelijk dat in de verdere ontwikkeling van Brainport ook hiervoor specifieke aandacht zal zijn. Natuurlijk moeten veel kaarten gezet worden op innovatie, kennisindustrie en hoogwaardige werkgelegenheid.

Maar aan de andere kant heeft meer dan de helft van de Brabantse bevolking een opleiding op MBO-niveau of lager. En dat geldt ook voor de jeugd van de toekomst. Dus zullen de Brabantse beleidsmakers en de werkgevers er voor moeten zorgen dat er ook voor deze meerderheid voldoende en adequate werkgelegenheid zal blijven bestaan. Op straffe van een verdere tweedeling in onze maatschappij. (...)

Bron: Eindhovens Dagblad, zaterdag 22 januari 2011

Bisdom vernietigde dossiers seksueel misbruik

Het bisdom Den Bosch heeft decennialang dossiers over seksueel misbruik door priesters vernietigd. De belastende informatie lag opgeborgen in geheime archieven. (...) Oud-bisschop Jan Bluysen (84) en voormalig bisschoppelijk archivaris Jan Peijnenburg (74) bevestigen in de krant dat de geheime archieven vernietigd werden. De commissie-Deetman, die in opdracht van de Rooms-Katholieke Kerk het misbruik onderzoekt, is in september geïnformeerd over de praktijken door de Nijmeegse historicus Eric Theloosen. De commissie reageerde destijds niet. (...) In de jaren zeventig werd door monseigneur Bluysen belastende informatie over geestelijken versnipperd. De documenten zaten in een klein, geheim archief samengesteld door monseigneur Bekkers, Bluysens voorganger. In de jaren negentig hield het bisdom, toen in opdracht van bisschop Jan ter Schure, er opnieuw een geheim archief op na. Ook dat is verdwenen. Al in de jaren dertig liet toenmalig bisschop Arnold Diepen stukken documenten verdwijnen over priesters die verwikkeld waren in een zedenzaak in Oss. De verklaringen van Theloosen, Bluysen en Peijnenburg zijn de eerste concrete aanwijzingen dat kerkelijke

archieven in Nederland werden opgeschoond. Geruchten daarover waren er al langer. De Nijmeegse kerkhistoricus Peter Nissen schrikt niet van de opschoning: “Het past in de doofpotcultuur om de goede naam van de Kerk te beschermen. Het lijkt geen twijfel dat andere kerkelijke archieven ook zo’n behandeling hebben ondergaan.” Bluyssen herinnert zich het vernietigen van het geheim archief van zijn voorganger, maar is niet bereid erover te spreken met Deetman. “Ik heb het weggegooid. Het was voorbij, de zaken waren afgewerkt. Dat er nog een vraag over zou komen, daar heb ik toen niet bij stilgestaan. Maar er zat weinig interessants bij, daarom vond ik toen ook dat het wel weg kon. Ik zal niet ingaan op een verzoek hierover te spreken. Ik weet er verder ook weinig meer van.” De commissie-Deetman “betreurt” het dat Theloosen geen antwoord kreeg. Dat is gisteren alsnog gegeven: “De commissie betreft de verklaring bij haar onderzoek.” (...)

Bron: NRC, december 2010 door Peter Zantingh

Oud-Beekvlieter architect Winy Maas roept controverses op met glazen boerderij in Schijndel

Praat met architect Winy Maas over de glazen boerderij in Schijndel en je krijgt een fraai gastcollege. De Markt in Schijndel is naar verhouding groot. De historie leert ook dat er vóór september en oktober 1944 nog flink wat bebouwing stond rond de Servatiuskerk. Al 25 jaar wordt intussen over een aardige invulling gedacht. (...)

Eigenlijk verkoopt architect Winy Maas nu een sprookje aan Schijndel. Een illusie, zeg maar. Want het wordt geen échte boerderij. Van binnen wordt het gebouw met winkels, horeca en kantoorruimten gewoon een commercieel gebouw. Alleen de vorm van het gebouw is een boerderij. Op de glazen schil die om het gebouw heen komt te staan, komen kleurenafbeeldingen van een boerderij: steen, rieten dak, stalramen, schuurdeuren en alle andere elementen van een boerderij. (...)

Iedereen heeft er ook een mening over. Iedereen zegt er iets van. Er is nog nooit zoveel geschreven als over dit ontwerp. En dat maakt het al speciaal. De plek is ook speciaal. Het kan de Markt weer dat mooie pleintje rond de Servatiuskerk teruggeven. Het is de symbiose van het oude Brabantse Schijndel met boerderijen en boerengezinnen, dat verworpen is tot een Schijndel met service-industrie. Die ontwikkeling zie je in de glazen boerderij op één plek.”

(...) En de ‘gloeiende boerderij’ in het avondlicht. Wordt die niet verstoord als in de kantoorruimte op de eerste of tweede verdieping wordt gewerkt in de avond en het licht brandt. “Ook op te lossen door de verlichte boerderij vanuit de binnenkant goed aan te lichten. Maar al dit soort zaken moet wel tevoren bekeken worden.”

Bron: Brabants Dagblad, 22 februari 2011 door Domien van der Meijden

Actie tegen komst 'glazen boerderij' van Winy Maas

(...) Schijndelaar Hugo Copier (32) is druk doende met de voorbereiding van een burgerinitiatief tegen de komst van de 'glazen boerderij' op de Markt in Schijndel. (...) Volgens Copier is uit eerdere enquêtes en reacties van dorpsbewoners duidelijk naar voren gekomen dat de 'glazen boerderij' niet gewenst is. "Dit is gewoon een prestigeproject, er is niet geluisterd naar de stem van de bevolking", aldus Copier. "Ik ben geschrokken van de omvang van het gebouw. Dat er iets op de Markt komt, kan ik mee leven maar dit is te massaal." (...) Vorige week presenteerde architect en oud-Schijndelaar Winy Maas het niet alledaagse ontwerp aan de welstandscommissie. (...) Copier: "Ik verwacht niet dat ik de bouw kan tegenhouden maar ik wil wel een signaal afgeven."

Bron: Brabants Dagblad, februari 2011 door Miranda van Houtum

Het oude gebouw van Beekvliet heeft, zoals bekend meerdere bestemmingen gehad in de loop der tijden: seminarie, gijzelaarskamp in WO II en tehuis voor Javanen. Omdat die allemaal deel uitmaken van de "Beekvlietgeschiedenis", vestigen we de aandacht op een persbericht over de herdenking van de Javaanse intrede 35 jaar geleden, die destijds een warm onthaal kregen.

'Warme' reünie Surinaamse Javanen op Nieuw Beekvliet

SINT-MICHIELSGESTEL – In de Dasimanzaal van Nieuw Beekvliet (Sint-Michielsgestel) kwamen zondagmiddag meer dan honderd bezoekers bijeen om te herdenken dat 35 jaar geleden Surinaamse Javanen in het dorp arriveerden. Het verblijf in het Brabantse dorp deed hen veel deugd, zo bleek onder meer in een talkshow. Onder leiding van Anne Sastromedjo welden talrijke herinneringen op. Aan de reis vanaf vliegveld Zanderij bij Paramaribo, maar vooral aan de gastvrijheid die de 'nieuwe Nederlanders' in Gestel ontvingen. "Sint-Michielsgestel was een voorbeeld voor het hele land als je kijkt hoe mensen de kans kregen mee te doen aan de samenleving", zei één van de gasten. Behalve bewoners en bewoonsters van Nieuw Beekvliet waren ook de oud-directrice van het tehuis, Elly van Gogh, oud-wethouder Geert Seegers en oud-MAVO directeur (nu wethouder) Henk van Roosmalen present. Alle drie hadden een rol bij de komst van Surinaamse Javanen in Gestel.

Bron: Brabants dagblad, 1 november 2010

Gestelse wiskundedocent tweede in rekenwedstrijd

SINT-MICHIELSGESTEL/ZWOLLE - Wiskundedocent Kees Gondrie van Gymnasium Beekvliet is als tweede geëindigd bij het landelijke Bartjens Rekendictee 2010. Dat werd vrijdag gehouden in Hogeschool Windesheim in Zwolle. Douw Buursma uit Enschede won de rekenwedstrijd. Hij was niet foutloos (190 punten van de 200 te behalen punten) maar liet op snelheid nummer twee Gondrie (eveneens 190 punten) achter zich.

Bron: Brabants Dagblad, 22 november 2010

Peter van Overbruggen

Verklaringen van Liefde

Oud-Beekvlieter Leo Mesman publiceert, na de verschijning van eerdere bundels, in april 2011 als “groene dichter” zijn “Verklaringen van Liefde”, een verzameling (natuur-)gedichten, geïllustreerd met prachtige bomenfoto's van Jan Bom, hoofdredacteur van P+ en verwoed fotograaf. In het wekelijkse E-zine van P+, een tijdschrift voor duurzaam ondernemen, volgde de dichter Mesman een jaar lang de seizoenen. Hij zegt daarover in het maart- aprilnummer van P+:

“Net als mensen maken ook bomen een levenscyclus door. Wij worden geboren, zij ontpoppen in de lente. Als het einde daar is, leven wij voort in gedachten. Zij als houten kunstvoorwerp, als bank of als schutting.”

“Is de lente nog vol verwachting, de zomer vol liefde en wellust, in het najaar slaan de twijfels toe, ontstaat de angst voor de dood.”

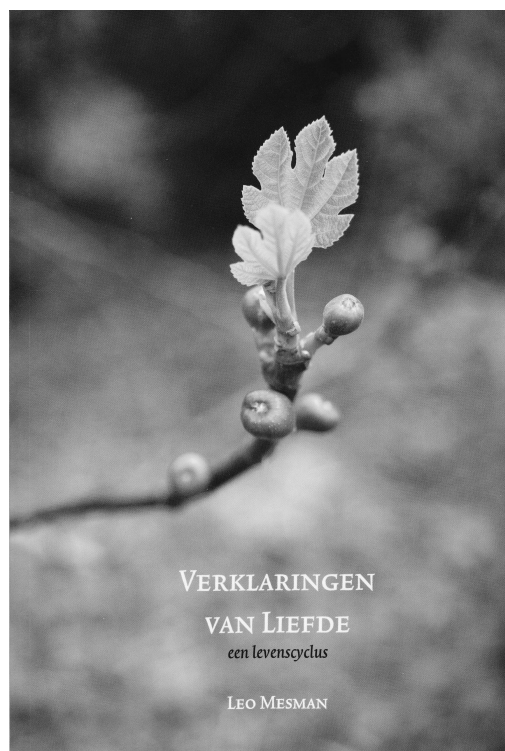
“Veel gedichten zijn ontstaan vanuit een bepaalde natuurbeleving, maar een deel gaat over wat mij als dichter heeft beroerd, zonder enig verband met de natuur. Er zitten herinneringen bij aan mijn moeder, voordat ze stierf. Aan een dag die we samen, grotendeels zwijgend en daardoor zo veelzeggend, aan zee doorbrachten.”

Een spitsvondig gedicht over de lente uit de nieuwe bundel van Mesman krijgt ter illustratie een plaats in de voorjaarsuitgave van Tempora Nostra.

Fijngevoelig

Als de winter is vergangen
geven sensoren in de knoppen
van de bomen aan de wortels
van de bomen het signaal door
dat het warm en licht genoeg is
om de opname en circulatie
van water te hervatten
zodat het proces van
uitbotten kan
beginnen.

Men spreke
hier met recht van
zweigenspitzengefühl.

Bronnen:

- P+, People Planet Profit, maart-april 2011, jrg. 9, nr. 4
- *Verklaringen van Liefde, een levenscyclus*, Leo Mesman, een co-creatie met Jan Bom. Eerste druk, 2011. Uitgeverij Jobman Media, Nederhorst den Berg
- Voor een uitvoerige toelichting op het ontstaan van de bundel:
<http://www.peopleplanetprofit.be/artikel.php?IK=2330>
- Voor bestellen van de bundel:<http://www.lulu.com/product/pocketboek/mesman/14920911>
- Weblog Leo Mesman: www.boterkaasenverzen.web-log.nl/

Een selectie van twaalf tweeluiken (gedicht en foto) hangt onder de titel “Verklaringen van Liefde” van 3 april t/m 30 mei in de ontmoetingswinkel Vleugels&Teugels in Maastricht, Rechtstraat 90.

Geen woorden maar daden

Christ van den Noort heeft afscheid genomen van Beekvliet. In het vernieuwde BeekvlietBulletin schreven Maartje van Dijk, Paul van Asseldonk, Joris van der Cammen en Mechelien Peters Rit een afscheidsartikel.

Voor een geboren en getogen Tilburger, voor een supporter van Willem II, is het een vreemd motto, 'Geen woorden maar daden', maar voor Christ van den Noort klopt het ook niet helemaal. We kennen hem namelijk als de man van de daden maar ook als de man van de ideeën en de woorden.

Als Tilburgs menneke deed hij al aan turnen en volleybal. Christ maakte van zijn hobby's zijn vak. Vanaf 1976 is hij als docent i.o. werkzaam op Beekvliet, eerst op het "oude" Beekvliet aan de overkant en sinds 1978 op de huidige schoollocatie. Christ is de man van de ideeën, de inspirator, de aanjager. Zijn ideeën bleken in het overleg van de personeelsraad, de MR, de Pretcommissie, de lustrumcommissies, het Bruin Café, en last but not least tijdens de vergaderingen van zijn sectie i.o. Hij brainstormde, bedacht plannen en nam initiatieven. Er werd altijd iets mee gedaan, iets wat goed was voor de leerlingen, voor de collega's, goed voor Beekvliet. Zo stond Christ, samen met Karel Ditvoorst en Henny Jansen, aan de wieg van de Provencereis en de Luxemburg-wandeltocht, hij nam het initiatief voor het zeil- en ski kamp. De theaterdag, de muziekkavond en de voormalige docentenband zijn mede door Christ bedacht. Bij de totstandkoming van de internationalisering op Beekvliet speelde hij een belangrijke rol.

Hij wil niet op de voorgrond treden met zijn mening, maar als het nodig is, zegt hij wat hij er van vindt. Zijn mening over het studiehuis is binnen de school bekend. En ook de leerlingen weten precies wat ze aan hem hebben; hij is duidelijk, hij is een vakman. Hij is een docent met gevoel voor humor en hij heeft begrip voor de leerling die het wat moeilijker heeft. Leerlingen ervaren hem als een fijne docent (maar hoed je voor hem als hij boos wordt. ...).

Als vakcollega kun je geen betere treffen: praten over het vak, hoe gaan we het aanpakken, hoe heb jij die les tipsalto klas 3 gedaan, hoe kunnen we de kwaliteit van onze les-

Christ van den Noort
(tekening Jan Lurinks)

sen waarborgen en verbeteren en het mooiste was altijd het moment dat je elkaar bij de leswisseling trof en tegen elkaar kon zeggen: “Goh, volgens mij heb ik net bij mijn klas precies hetzelfde gezegd over het voetenwerk bij volleybal.’ Het gevoel op dezelfde golflengte te zitten was altijd heel waardevol.

Gymnastiekers zijn doeners en dat is Christ uiteindelijk ook. Hij was de grote organisator en de onmisbare man achter de schermen. Hij trok lijnen voor de sportdag en regelde de theaterdag voor de hele school. Hij organiseerde de triatlon tijdens lustrumvieringen. Hij sloot het schoolgebouw na een feest en hij organiseerde conferenties met de buitenlandse partnerscholen. Hij wist overal workplacements te vinden en hij zorgde voor de pinda’s bij het Bruin Café. Hij caterde, samen met zijn vrouw Els, tijdens feesten, slotdiners en Jubilea, Hij verdiende zijn sporen als volleybaltrainer en als tennistrainer, En deze ‘allrounder’ is ook nog eens een verdienstelijk kok en muzikant. Kortom, een doener in optima forma.

Christ, je zult altijd de man blijven van de ideeën, de woorden en de daden. Eigenlijk is het onmogelijk te beschrijven wat jij voor jouw sectie en voor Beekvliet hebt betekend. We weten dat je niet graag in het middelpunt van de belangstelling staat (er komt geen standbeeld) maar we zetten je op een voetstuk. Het was een voorrecht om met jou samen te werken.

Jaarvergadering

Op dinsdag 14 juni houdt de Reünistenvereniging van Beekvliet haar Jaarvergadering. Aanvangstijd 20.30 uur. Dit is de enige kennisgeving.

Bestuur Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat.

Foto's op de film- en fotobank

De archiefgroep van de Reünistenvereniging heeft zo'n 1200 foto's uit het Beekvlietarchief gescand en beschreven. Deze zijn te vinden op www.filmenfotobank-nb.nl. De Film- en fotobank is een initiatief van de Universiteit van Tilburg om uniek film- en fotomateriaal te bewaren en voor een groot publiek beschikbaar te maken.

Hoe kom je bij de foto's? Ga naar de site, ga naar deelnemers, ga naar Reünistenvereniging Gymnasium Beekvliet, ga naar zoeken. Vul bij vrij zoeken een naam, een gebeurtenis (brugklaskamp, toneel, musical, sportdag, enz.) of een jaartal in. Als je met de cursor op een foto gaat staan, krijg je een korte beschrijving. Als je op de foto klikt een langere. Via het rechtericoontje onder de foto kun je commentaar en aanvullingen geven bij een record.

Heb je nog foto's uit je Beekvliettijd, die je voor een grote groep geïnteresseerden beschikbaar wilt stellen, neem dan contact op met ondergetekende via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Namens de archiefgroep,

Kees Quinten.

Personalia

Geboren

Op 28 januari is geboren Mare, dochter van Anthe Zandvliet (1996) en Lars Penne.

Op 7 februari is geboren Guus, zoon van Irma van Raaij en Jan van den Hurk. Irma is als docente biologie verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Overleden

Op 14 november is Jan van der Wiel (1965) overleden. Hij is 63 jaar geworden.

Afgestudeerd

In augustus is Maartje Berkelmans (2006) afgestudeerd voor HBO Commerciële Economie in Den Bosch

Myrthe van Gameren (2006) is afgestudeerd in Bedrijfskunde aan de Radboud Universiteit in Nijmegen.

Maartje Jansen (2006) is op 7 december afgestudeerd in de Pedagogische Wetenschappen, afstudeerrichting Gezin & Gedrag aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Ze gaat verder studeren voor de tweejarige masteropleiding Medische Psychologie aan de Universiteit van Tilburg.

Floris Rooijmans is op 13 december cum laude afgestudeerd in de Bedrijfswetenschappen aan de Radboud Universiteit te Nijmegen. In maart 2009 heeft hij zijn masterdiploma Bedrijfscommunicatie behaald.

Rob van den Burgt (2006) is afgestudeerd in International Management, afstudeerrichting Finance, aan de Universiteit van Tilburg.

Michiel Tilburgs (2003) is afgestudeerd in Rechten, afstudeerrichting International Business Law aan de Universiteit van Tilburg.

Gepromoveerd

Sander Lestrade (2000) is op 4 november gepromoveerd tot doctor in de Letteren aan de Radboud Universiteit te Nijmegen op een proefschrift getiteld: "The space of case", een onderzoek naar het gebruik van naamvallen. Sander werkt als postdoc aan de Universiteit van Bremen aan een onderzoek naar "ruimtelijke taal".

Op 12 januari is Lex Roes gepromoveerd aan de Rijksuniversiteit te Utrecht op een proefschrift getiteld: "Ex-ante life cycle engineering. Application to nanotechnology and white biotechnology".

Op 14 januari is Paulus Bijl (1998) gepromoveerd aan de Rijksuniversiteit te Utrecht op een proefschrift getiteld: "Photographs of Colonial Atrocity in Dutch Cultural Remembrance".

Op 9 februari is Aiko de Vries (1994) gepromoveerd aan de Rijksuniversiteit te Groningen op een proefschrift getiteld: "Risk factors for late graft failure and mortality in renal transplantation".

Jubileum

Op 1 februari was Kees Gondrie, docent wiskunde aan Gymnasium Beekvliet 40 jaar werkzaam in het onderwijs.

Afscheid

Op 27 januari nam Christ van de Noort afscheid van Gymnasium Beekvliet in verband met FPU. Christ is 35 jaar als docent lichamelijke opvoeding en coördinator internationalisering aan Beekvliet verbonden geweest.

Prijs

Tristan Tulen (2009) heeft op 22 januari het wereldbekertoernooi degenschermen voor junioren te Basel, Zwitserland, op zijn naam geschreven.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen, liefst in Word, kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2011. De kopij daarvoor dient voor 15 juli 2011 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter) en Mirjan Boot – de Werd (1988).

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland. e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blick, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a SintMichielsgestel
Oplage: 750

Antwoordcoupon

- ☐ Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- ☐ Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel

